

Simona Hamer

1. A nič ne zna

komedija, kaj pa drugega

REDOVALNICA:

TATJANA CMERAR VRHUNEC, ravnateljica in sveže zapuščena žena naj~~boljih~~slabših letih
BLAŽ POČIVALŠEK, učitelj podaljšanega bivanja, brez diplome iz zgodovine in geografije, a z velikimi ambicijami, mladih trideset

AMALIJA TITOVČIČ, učiteljica razrednega pouka, tik pred penzijo, ki še pomni, da je obstajal drug sistem, ki je – tako pravi – funkcioniral veliko bolje

DRAGICA RADADAJ, učiteljica razrednega pouka in šolska koketa, katere starost je državna skrivnost

MARIJA BOUNIK, učiteljica razrednega pouka, rahlih živcev

VERONIKA ZVEZDANEC, nadomešča porodniško in v veselje pošilja priprošnje o bolj stalni obliki zaposlitve, v taisti namen kdaj prižge tudi kakšno kadilo ali podrgne kristal

JEZOVIČEVA, angažirana mamica (je treba povedati še kaj več?)

ANDREJ MIŠIČ, mlad spreobrnjenec, ki je preko javnih del pravkar dobil službo varnostnika na šoli in je odločen, da se res izkaže

Tukaj

In

Zdaj.

Časovni razpon dogajanja je dober mesec.

PRVA URA

1. lekcija: HODNIK

Andrej iz svojega varnostniškega kraljestva stola in mize motri vrata v drobovje osnovne šole. Vrata zanihajo. Namesto glave kašnega šolarja se pojavi – škatla! In še ena. In še ena, manjša. Vrečka. Plastična posoda. Pa spet škatla. Nad to trdnjavo se prikaže glava. Kot kakšna palica za biljard nameri v vratno krilo in udari – upajoč, da se bo špranja skozi katero je treba spraviti vso to robo, vsaj malo razprla. TUP! Vrnejo vrata udarec Tatjanini buči.

RAVNATELJICA *na robu joka*: Au ... *Opazi Andreja, ki jo opazuje.* Oh, dobro, da ste tu. Mi lahko pomagate s temi škatlami, prosim?

Andrej odšpancira do pomoči potrebne in z eno samo odločno potezo odpre vrata.

Oči se srečajo nad nagrmadenim tovorom. Ko ravnateljica sprevidi, ga Andrejeve mišice ne bodo dvignile ničesar, ponovno zagradi škatle.

VARNOSTNIK: Ste si dala odpoved?

RAVNATELJICA: Kaj? Ne, ne. To ... To so moji grehi.

VARNOSTNIK: Zakaj pa jih ne pride župnik sam iskat? Cerkev ni tako blizu; se boste namratala.

RAVNATELJICA: Dvomim, da bi ga zanimalo. Sladkarije so.

VARNOSTNIK: Valda bi ga! Kaj pa mislite, da tlači v usta ministrantom, da so tiho?

RAVNATELJICA: Dovolj je bilo -

VARNOSTNIK: Ja!

RAVNATELJICA: To sem si rekla danes zjutraj. Tatjana, čas je, da sebe postaviš na prvo mesto, da poskrbiš zase in za svoje zdravje, pa da greš na shujševalno! Vse sem spraznila – predale, omarice, torbo, vse. Evo, tu so lešnikove rožice; te imam najrajši za h kavi, pa mini čokoladice: karamela, arašidi, kokos, jagoda. V tej škatli so bomboni: tatrdi, gumijasti, penasti. Tu notri so napolitanke in slane stvari: čips, prestice, bobi palčke. *Mu ponuja odprto posodo.* Kokosove poljubčke sem pa sama pekla. Je bilo treba porabit beljak od kremšnit.

VARNOSTNIK: Ne bom.

RAVNATELJICA: So fini, se kar topijo v ustih. Zraven dam malo vanilije in naribane limonine lupine.

VARNOSTNIK: Ne hvala. Pazim, kaj jem.

UČITELJICA: Ojoj, ubožec. Kaj pa - laktoza? Gluten?

VARNOSTNIK: Sladkor.

RAVNATELJICA: Sladkor - pri teh letih! A se špikate?

VARNOSTNIK: Že tri leta ne.

RAVNATELJICA: No, vsaj to.

VARNOSTNIK: Točno to pravi tudi moja mama.

RAVNATELJICA: Potem ne bi nič?

VARNOSTNIK: Ne.

RAVNATELJICA: Tudi za domov ne?

VARNOSTNIK: Ne.

RAVNATELJICA *sočutno gledajoč svoje zaklade*: Kaj naj s tem? Kar v smeti ali kaj?

VARNOSTNIK: Dajte mulcem.

RAVATELJICA: Se hecate? Da se stepejo, kdo bo kaj imel! Poleg tega bi me starši ubili. Mi smo zdrava šola. Uravnoteženi obroki, polnovredna hrana; lokalno pridelana in sezonska. Potem pa mulci kričijo od groze, ker v življenju še niso videli kislega zelja.

VARNOSTNIK: Sovražim zelje.

RAVNATELJICA: Brez skrbi, imamo super kuharice. Sčarajo, da je zdravo in okusno. Pa v skladu z direktivami, seveda. Čeprav – med nama rečeno – ta birokracija nas bo ubila. Zdaj namesto pri lokalnih kmetih nabavljamo jabolka v trgovini, oni pa na Poljskem. Papirji štimajo, okusa pa nobenega. Recimo za štrudelj moraš imet domača jabolka. Najboljše so kisle sorte. Jaz jih samo narežem na krlje – jih sploh ne lupim, ker v lupini je največ vitaminov – potem to malo pokuham; cimet, klinčki, kardamom. Mmmmm! Ivan obožuje štrudelj, vsaj dvakrat na mesec ga pečem ... Sem ga ... Preteklik.

Ravnateljica namesto cukra – njene standardne metode spopadanja z nelagodjem – požre svoje solze. Odločno počepne, da bo zagrabila sladkobe polno škatlo in jo zabrisala na smetišče osebne zgodovine, ko se zasliši REEEESK!

VARNOSTNIK: Ste vi tudi slišala?

RAVNATELJICA pokima.

VARNOSTNIK: Sem mislil, da sem ga po tiho spustil. Ampak saj glasni ne smrdijo.

RAVNATELJICA tipajoč zev na riti: Sranje! To so bile zadnje hlače, ki jih še zvlečem nase. A se vidi?

VARNOSTNIK se zgroženo obrne vstran: Ne bom gledal! To je spolnost na delovnem mestu. To je ok samo v porničih.

Naenkrat se iz hodnikov za nihajnimi vrati razleže topotajoče kričanje.

RAVNATELJICA: Odmor!

Ravnateljica panično zbeži, pokrivajoč zadnjo plat z rokami.

VARNOSTNIK: Hej, kaj pa škatle?

2. Ilekcija: ZBORNICA

Učiteljice zborničnega omizja v globoki kontemplaciji: Amalija prebira kup papirjev, Veronika zdravo malico, ki si jo je prinesla od doma, Dragica pa družabna omrežja na svojem telefonu.

AMALIJA: Pa kaj naj s tem? Poglej kakšen delovni načrt mi je oddala praktikantka. Katastrofa! Nobenega upoštevanja IPPjev - pa računanje z deseticami bomo jemali in veliki pisani O. Si predstavljaš ta kaos? Jaz jih imam osem z odločbami, pa še Mitjo, ki mora stokrat slišat eno in isto, da si kaj zapomni. Ona bi pa kar vsem vse naenkrat.

VERONIKA: Mogoče hoče uporabiti kakšne nove metode.

AMALIJA: Kolikor vem, nad vhodom piše Osnovna šola, ne pa laboratorij. Naj gre v Montessori, če bi rada eksperimentirala. Osemintrideset let že učim in ti povem: samo na slabše gre!

VERONIKA: Zato ker k izobraževanju pristopamo kot da smo v kameni dobi.

AMALIJA: 10 jabolk + 20 jabolk bo vedno 30 jabolk.

VERONIKA: Ne, govorim o načinu predaje znanja. Klasično poučevanje je preveč pasivno in invazivno za občutljive otroške duše.

AMALIJA: Lepo te prosim!

VERONIKA: Ne razumem, zakaj še vedno sankcioniramo neznanje in zanemarjamo individualni potencial? Kar zalivaš, raste.

AMALIJA: Ali zgnije.

DRAGICA *dvigne pogled od ekrančka*: Saj ne morem verjet! Poglejta to!
Pomoli telefon pod nos Amaliji in Veroniki, ki sekundo ali dve uročeno buljita.

VERONIKA: Grozno!

AMALIJA: Kaj je to?

VERONIKA: Vso to kozmetiko testirajo na živalcah.

DRAGICA: YouTube make-up tutorial.

AMALIJA: Podnapisi?

DRAGICA: Svoj kanal ima - več kot pet tisoč sledilcev - da jim kaže, kako se šminkat.

AMALIJA: Še vedno ne razumem.

DRAGICA: Zihér ni stara več kot petindvajset! Kakšna sramota, res. Da se meni to zgodi, ne grem iz stanovanja!

AMALIJA *premeri Dragičin opazen make-up*: No, očitno si bolj pogumna, kot si misliš.

DRAGICA: Ne jaz - Tatjana! To je Ivanova tanova. Zaradi nje jo je pustil.

VERONIKA: Koga?

DRAGICA: Ravnateljico.

AMALIJA *pograbi telefon*: Pismo rosno, res je mlada!

DRAGICA: Saj to ti govorim! Vara jo s punco, ki bi mu lahko bila hčerka. Sramota.

AMALIJA: Kaj ni hodila k nam v šolo?

DRAGICA *ji vzame telefon*: Ne?

AMALIJA: K Mariji?

DRAGICA: Marija? A je ... *S pogledom ošvrkne Marijin stol. Prazen.* Aja. Ampak veš, v glavi pa nima prav dosti. Če ji že dogajajo starci, bi si lahko našla kakšnega s polno denarnico, ne pa samo s polnimi jajci.

AMALIJA: Dragica!

DRAGICA: Če je pa res.

VERONIKA: Uboga gospa ravnateljica. Zato je tako energetska nizka zadnje čase. Sem mislila, da so hormonska nihanja.

Blaž vstopi ravno v trenutku, da ujame zadnjih par besed.

BLAŽ: Živjo, kolegice! A motim kakšne menstrualne debate?

DRAGICA *hihitajoče*: Bubmar! O ravnateljici se pogovarjamo.

BLAŽ: Sem jo srečal na hodniku. Ni dobro.

AMALIJA: Logično.

VERONIKA: Umrle odnose je treba odžalovat. To traja.

DRAGICA: On si je očitno hitro opomogel. In baje, da ta ni prva.

BLAŽ: Slišal, pa ne verjamem. A si kdaj videla Ivana?

Dragica se zahihita.

BLAŽ: Je še kaj kave?

Dragica vstane in se odziba do džezve.

BLAŽ: Telovadbo sem nadomeščal – ubili so me.

AMALIJA: Ker nisi nikoli bil Sokol.

DRAGICA: Prazna, dragec. Skuham novo?

BLAŽ: Če se ti da ...

AMALIJA: Jaz bom tudi.

VERONIKA: Joj, imam super alternativni predlog za dvig energije! Ste že slišali za EFT?

AMALIJA: Se trudim imet čim manj plastike.

VERONIKA: Ne, to je terapevtsko. Tapkanje.

DRAGICA: Še ena vudu izmišljotina.

VERONIKA: Vzpodbuja pretok energije, sprosti um in nas usidra v sebe.

AMALIJA: Jaz bi se rada usidrila samo še v penzijo.

VERONIKA: Z mojimi delam EFT, da se umirijo in osredotočijo. Pet minut, pred začetkom pouka in pred preverjanji. Takole gre. *Veronika demonstrira tapkanje po čelu.*

DRAGICA: Ajaaaa! *Se potapka po čelu.* Jaz sem pa mislila, da mi kažejo, da sem nora, ko sem te nadomeščala. Za kazen so morali celo uro v tišini računat.

BLAŽ: Zanimivo, draga kolegica. In inovativno. Kje je ta točka? Tukaj?

VERONIKA: Ne, malo bolj dol?

BLAŽ *spogledljivo*: Tukaj?

VERONIKA: Ne, bolj levo.

BLAŽ: Kaj pa če mi kar pokažeš?

Veronika mu položi njegove prste na čelo.

BLAŽ: Kakšni so pa rezultati?

VERONIKA: Hitreje se umirijo, koncentracija se je izboljšala, pa bolj smo povezani. S tapkanjem zavibriramo na isti frekvenci.

AMALIJA: Mi zavibriramo, ker jaz zakričim: Tišina! ko vstopim v razred. V trenutku so na svojih mestih, strumno stoječi kot vojaki dobre stare JNA, pripravljeni na delo.

BLAŽ *Veroniki*: Ko sem študiral v tujini – Barcelona, Španija – sem imel priložnost spoznat podobne alternativne metode oziroma vzgojno-izobraževalne modele.

VERONIKA: A res? Super! Katere pa?

BLAŽ: Ja ... Ne vem, kako bi jih prevedel ... Mislim, ne poznam slovenskih izrazov ... Govoriš špansko?

VERONIKA: Na žalost ne.

BLAŽ: Margueritacerveza gracia perdona se imenuje pristop, ki je meni bil najbolj zanimiv.

VERONIKA: Na čem pa temelji?

BLAŽ: Težko na hitro razložim. Če si za, bi lahko kdaj spila kakšno kavico in izmenjala izkušnje.

VERONIKA: Ne pijem kave. Umetna vzpodbujevala so tako toksična za notranje ravnesje.

BLAŽ: Seveda. Čaj?

VERONIKA: Z veseljem.

AMALIJA: Dragica, zdaj si lahko gumb na bluzi spet zapneš.

DRAGICA: Kaj? Ojoj, sploh nisem opazila.

AMALIJA: Saj on tudi ne.

V zbornico se pritrese Marija. Sesede se na stol in brska za tabletami.

VERONIKA: Se slabo počutite?

BLAŽ: Ona vedno.

MARIJA *hiperventilira*: Jaz ... ne ... morem ... več.

DRAGICA *Blažu*: Se spomniš, ko so ji narisali drek na tablo in je morala za dva dni na bolniško?

MARIJA: Moji ... so ... Kap ... me ...

VERONIKA: Spijte malo vode.

MARIJA: Uši.

DRAGICA: Ne!

MARIJA: Ja, uši imam v razredu!

VERONIKA: No, karkoli so že ušpičili, jih tako ne smemo klicat. So samo otroci. In energija, ki jo žarčimo se vrne, kot bumerang.

MARIJA: Najprej sem mislila, da je smetka - pa se je premaknila! In še ena. Polna glava uši, meter stran od mene!

DRAGICA: Sem rekla, da bi morali te Albance poslat na kakšno drugo šolo.

MARIJA: Ne, na Elizi Novak.

DRAGICA: Eh, ona je pa ja iz dobre familije! Foter je zdravnik.

BLAŽ: Ušolog očitno ni.

VERONIKA: Hecno, sem mislila, da so uši že zdavnaj stvar zgodovine.

AMALIJA: Draga mlada tovarišica, uši so edina stalnica vseh sistemov.

3. Ilekciija: HODNIK

DRAGICA: Živjo midva se še uradno ne poznavata. Dragica. 2. B.

ANDREJ: Andrej. Varnostnik. Že štiri dni.

DRAGICA: Me zelo veseli, Andrej. Saj se lahko tikava, a ne?

Andrej prikima, Dragica ga nagajivo »potika« s prstom.

DRAGICA: Tik! Tik! Uf, to pa so mišice.

VARNOSTNIK: Treniram. Fitnes. Vsak dan. Čez vikend pa še *boot camp* ali preživetje v naravi.

DRAGICA: U, potem imaš pa ziher radiatorčke, a ne?

VARNOSTNIK: Ja. Ampak še niso začeli kuriti. Po navadi konec oktobra. Potem je pa celo zimo noro vroče. Za kratke rokave.

DRAGICA: Ali pa kar zgoraj brez. Kot na plaži ali v savni. Ko si cel nag in prepoten. Uf, mi je kar malo vroče.

VARNOSTNIK: Menopavza. Moja mama je tudi imela te valunge.

Skozi nihajna vrata plane Blaž.

BLAŽ: Sta videla kakšnega otroka it mimo?

VARNOSTNIK: Ja.

BLAŽ: Kdaj? Kam?

VARNOSTNIK: Med odmorom. Enih dvesto.

BLAŽ: Ne, mislim zdaj, oziroma v zadnje pol ure.

VARNOSTNIK: Ne.

DRAGICA: Kaj pa je? Ti je kakšen pobegnil?

BLAŽ: Ja. Tisti blond iz prvega. Anej, Enej, Inej, nekaj takega.

DRAGICA: Si pogledal na WC?

BLAŽ: Ja.

DRAGICA: Igrišče?

BLAŽ: Prazno.

DRAGICA: Kdaj si ga nazadnje videl?

BLAŽ: Ne vem. Mogoče ga pa danes sploh ni bilo.

DRAGICA: Vprašaj Marijo, če je bil pri pouku. Če ga ni v šolo, ne more bit pri tebi v podaljšanjem.

BLAŽ: Hvala, Dragica. Te mulce bi morali privezovat na stole, pa bi bil mir.

VARNOSTNIK: Prepovedano. Sem vprašal ravnateljico.

DRAGICA: Mogoče si bo zdaj, ko ji je mož pobegnil, premislila.

BLAŽ *z nasmeškom*: Dragica!

DRAGICA *spogledljivo*: Kaj?

VARNOSTNIK: Zato rabimo kamere. Pri vhodu, v garderobah, telovadnici. Vse moderne ustanove jih imajo. So mi povedali kolegi. Mi pa brez. Pa smo za izobrazbo.

Blaž se popraska po glavi.

DRAGICA: Ne mi rečt, da že imaš uši?

BLAŽ: Ne. Še.

DRAGICA: Od kar vem, da so prvčki ušivi, se skozi čoham.

BLAŽ *se popraska*: Evo, zdaj ko si rekla ...

VARNOSTNIK *stopi korak ali dva v stran*: Uši imata?

DRAGICA: Ne midva. V 1. A so, pri Mariji.

VARNOSTNIK: Sovražim uši!

DRAGICA: Dobrodošel v klubu.

VARNOSTNIK: Hvala. Je kakšna članarina za plačat?

Nihajna vrata zanihajo.

BLAŽ: Presneti smrkavec, boš že videl!

Blaž skoči proti vratom in se zaleti v – Veroniko!

Če to ne bi bil dramski tekst, ampak risanka, bi na tej točki moška lika oči zamenjala za srčke, jezik pa spustila do tal.

BLAŽ: Veronika! Sem mislil, da si ... Ni važno. Super zgledaš!

VERONIKA: Hvala.

Andrej pristopi k pogovarjajočima, medtem ko Dragica užaljeno zavija z očmi.

VERONIKA: Živjo, Andrej!

Andrej obnemi in zardevajoče gleda konice svojih čevljev.

VERONIKA: O, Dragica! Nova frizura?

DRAGICA: Lepo, da vsaj nekdo opazi. Sem šla preventivno k frizerju. Zaradi uši, veš.

VERONIKA: Pametno. Pa še paše ti!

BLAŽ: Konec za danes?

VERONIKA: Ne še. Moji imajo glasbo, pa imam prosto uro.

BLAŽ: In čas za kavico, mislim, čaj z mano?

Andrej se namesto verbalne komunikacije, ki je očitno ni zmožen, odloči za protestni fizični premik med Blaža in Veroniko.

VERONIKA: Šibam na meditacijo.

BLAŽ: Super. *In stopi pred Andreja.* Rabiš družbo?

VERONIKA: Pri meditaciji?

Andrej se spet postavi med njiju.

BLAŽ: No, mogoče še nisi tako daleč, da lahko meditiraš v družbi ...

In stopi pred Andreja.

DRAGICA: Tako se slinita, da bomo rabili tisti Pozor, drsi! znak.

BLAŽ: Kaj pa po meditaciji?

Andrej stopi pred Blaža. Zdaj mora tudi Veronika stopiti korak nazaj.

VERONIKA: Imam pouk – nadomeščam tebe v podaljšanjem, se spomniš?

Blaž stopi pred Andreja. Veronika stopi korak nazaj.

BLAŽ: Točno. Še en razlog več, da se ti oddolžim. Pa po nadomeščanju?

VERONIKA: Tečaj risanja mandal.

Andrej stopi pred Blaža. Veronika stopi korak nazaj.

BLAŽ: Po mandalah?

VERONIKA: Joga.

Blaž stopi pred Andreja. Veronika stopi korak nazaj,

DRAGICA: Kot kakšen bizaren paritveni ples na Animal planet.

BLAŽ: Tebi pa ni dolgčas, ne?

Andrej stopi pred Blaža. Veronika stopi korak nazaj.

VERONIKA: Ne.

Blaž stopi pred Andreja. Veronika stopi korak nazaj.

BLAŽ: A ti težim?

VERONIKA: Ne ...

BLAŽ: Lahko pa te pospremim. Ti nesem torbo, recimo.

Andrej pograbi Veronikino torbo.

Blaž mu jo vzame.

Andrej jo vzame nazaj. In spet Blaž in spet Andrej in spet ...

VERONIKA: Hvala! Jo bom kar sama nesla. Adijo!

DRAGICA: In takšne se potem pritožujejo, da ni več kavalirjev.

BLAŽ: Ti ne razumeš kaj pomeni Ne?

VARNOSTNIK: Saj veš kakšne so ženske: rečejo Ne, ko mislijo Ja.

BLAŽ: To je pa tudi res.

VARNOSTNIK: Tebi je rekla, da ji ne težiš. V resnici pa je mislila, da ji težiš.

4. lekcija: ZBORNICA

DRAGICA: Si predstavljaš? V enem mesecu mi niso vsi uspeli vrniti izpolnjenih Soglasji o sodelovanju pri zobozdravstveni vzgoji. Prosiš jih, pošiljaš obvestila, opominjaš po e-asistentu, SMS-ih; da si že sebi tečen, pa nič. Ti povem, otroci sicer so v drugem razredu, starši pa še vedno v vrtcu!

AMALIJA: V dobri stari Jugi je sistem razmišljal namesto njih – in je vse štimalo.

DRAGICA: Zdaj so mi pol ure tulili: Jaz bi tudi tabletko! Jaz bi tudi pasto! Za znoret. Kako naj sedemletniku dopovem, da je njegova mama obkrožila, da se ne strinja s premazom s fluorom? Ena mi je celo rekla, da noče, da tamala sodeluje pri kakršnem koli programu promocije zdravja, ker ne verjame v uradno medicino.

AMALIJA: Čez dvajset let bo pa hči šla z avtobusom v Bosno po nove zobe.

DRAGICA: Veš, da smo si vsa ta leta narobe umivali zobe?

AMALIJA: To se da?

DRAGICA: Ja, nam je zdaj medicinska povedala. Po novem se jih ne ščetka več od zgoraj navzdol, ampak krožno.

AMALIJA: Kako?

DRAGICA: Tako.

Med suho vajo novega načina umivanja zob, vstopi Veronika.

VERONIKA: Kakšen dan ...

AMALIJA: Kaj si pa tako slabe volje?

VERONIKA: Mah, brezveze. Timotej mi je dal listek od mame. Evo, poglejta.

Učiteljici bereta listek, kakopak.

DRAGICA: Sestrica je res pri Mariji. Ziher bo kaj domov prinesla.

AMALIJA: In? Si ju presedla?

VERONIKA: Ne še.

AMALIJA: Ko jim enkrat daš prst, bodo zahtevali celo roko. Častna Titova.

DRAGICA: Ja, to so piranhe. Jih je treba imet na distanci.

VERONIKA: Jaz verjamem v odprto komunikacijo in -

DRAGICA: Ko ti bodo v obraz kričali, kako genialen je njihov angelček in kako ti ne spoštuješ njegovega edinstvenega karakterja, ker si jim drznila reči, da bi v drugem razredu pa res lahko lulal v WC školjko in ne v lončnice, boš ponovno premislila.

VERONIKA: Potem naj ga ne presedem?

AMALIJA in DRAGICA v *en glas*: Ja. / Ne.

VERONIKA: Kaj zdaj?

AMALIJA: Sama se odloči.

DRAGICA: V vsakem primeru si nasrkala.

Učiteljice za trenutek ali dva počnejo vse tisto, kar se počenja v zbornici.

DRAGICA *zatopljena v ekranček*: O, Andrej me je dodal na fejsu.

AMALIJA: Kdo?

DRAGICA: Naš novi varnostnik. Postavo ima kot antični kip.

AMALIJA: Prej kakšna cenena kopija. Jaz sem ga učila.

DRAGICA: Aja?

VERONIKA: Lušno, da se radi vračajo.

AMALIJA: Moja tretja generacija. Prva vrsta, drugi stol. Zraven Maje Šlebinger. Pravi razgrajšč. Koliko sem prekrščala zaradi njega! Ampak v primerjavi z mamo... Pismo rosno, ko je prvič morala prit v šolo – tamali je razbil nos soščolcu – vpila je, da je še mene bilo strah.

BLAŽ: Živjo, kolegice!

DRAGICA *spogledljivo*: Živjo, Blaž!

BLAŽ *se z veliko kavo v roki parkira na stol in da noge na mizo*: In? Kaj je novega?

AMALIJA: A ne bi ti moral bit v podaljšanem?

BLAŽ: Saj sem. Na nek način. Poglejte tole!

Blažev telefon razsvetli učiteljske glave.

DRAGICA: Ne morem verjet!

VERONIKA: To je podaljščano?

BLAŽ: Ja. A ni -

DRAGICA: Genialno!

BLAŽ: Ja! Mulcem sem povedal, da jih snemam in da bom – če bo slučajno kdo krščil dogovor– takoj kontaktiral starše in zdaj ne mrднеjo.

AMALIJA: Imaš srečo, da so še razredna stopnja. Starejši bi tebi zagrozili s starši.

BLAŽ: Edino, kar še rabim je tehnologija, da jih lahko od tukaj nahrulim.

DRAGICA: Ali pa kakšne mini elektroščokce, da jih vzgojno strese. Takole!

Dragica ga nagajivo počgečka tam nekje pod rebri in Blaž poskoči, kot da je na festivalu Polke in valčka.

VERONIKA: Zakaj pa sedijo vsak v svoji klopi?

BLAŽ: To, draga moja Veronika, je manjši eksperiment. Moj osebni boj proti ušem, če hočeš. Ker se širijo s skakanjem iz glave na glavo sem se določil, da mulce razsedem in tako prekinem verigo prenosa okužb.

DRAGICA: Pa to je –

AMALIJA in DRAGICA *v en glas*: Bolano. / Briljantno!

BLAŽ: Zaprl sem igralni kotiček, strogo vztrajam, da si ne smejo posojat ničesar, niti barvic – pa bomo videli, če bo kaj pomagalo. Drugače sem celo za to, da začasno zapremo podaljščano –

AMALIJA: In tebe pošljemo na plačani dopust?

BLAŽ: Ker ni ravno ključen segment šole, je pa najbolj rizičen. Pri meni se vsi pomeščajo, ne?

AMALIJA: Lepo te prosim!

DRAGICA: Čisto prav ima.

V zbornico priteče Marija in – TRESK! zaloputne vrata za sabo.

MARIJA: Na barikade!

In se vrže pred vrata.

MARIJA: Hitro! Takoj za mano je!

AMALIJA: Kdo?

MARIJA: Vsi dol!

DRAGICA *skoči Blažu v naročje*: Strelnski pohod! Vsi bomo umrli! Kot v Ameriki!

MARIJA: O moj bog, o moj bog ...

AMALIJA: Marija, kaj se dogaja?

Tok – tok!

potrka na vrata.

Dragica v grozi krikne, se še bolj oklene Blaža in ga povleče pod mizo.

Tok – tok!

Na drugi strani vrat stoji Jezovičeva; angažirana mamica punčke iz 1.A.

JEZOVIČEVA: Gospa učiteljica?

MARIJA *ostalim*: Pssssst!

JEZOVIČEVA: Gospa učiteljica?

VERONIKA: Pred starši se skrivamo?

AMALIJA: Jezna mati zna bit hujša od množičnega morilca.

DRAGICA *Blažu, ki ji hoče pobegniti*. Kam pa kam?

JEZOVIČEVA: Gospa učiteljica? Vem, da ste notri.

MARIJA: Ni me.

JEZOVIČEVA: Slišim vas.

MARIJA: Ne pa me ne.

BLAŽ *pleza izpod mize*: Dovolj igric. A ga *Dragičine roke povlečejo nazaj, tako da je izplen njegovega poskusa pobega zgolj par udarcev v glavo*. Au!

JEZOVIČEVA: Samo pogovorila bi se rada!

MARIJA *šepetaje*: Laže. Kričala bi rada. In me maltretirala.

VERONIKA: Marija, v ljudeh je vedno treba iskati dobro. Kar pogumno, mi smo s tabo. A ne?

In vsi se obrnejo vstran.

JEZOVIČEVA: Ne odgovarjate na moje klice, na e-Asistentu vam že cel dan pišem, čakam vas pred razredom, iščem po hodnikih in če takoj zdaj ne odprete vrat, bom šla naravnost do ravnateljice!

BLAŽ *zakriči*: Po hodniku naprej, druga vrata levo. Piše: ravnateljica.

JEZOVIČEVA: Prosim?

BLAŽ: Telefon: 01 674 212 ali mobitel 031 891 933.

JEZOVIČEVA: Preštela bom do tri in če do takrat ne odprete vrat! Ena ...

MARIJA *hiperventilira*: Kap me bo -

JEZOVIČEVA: Dva ...

MARIJA: Moji živci -

AMALIJA: Zdaj pa dovolj.

JEZOVIČEVA: Točno tako!

AMALIJA: Nehaj s temi otročarijami.

JEZOVIČEVA: Kako prosim?

AMALIJA: Nisem vam tega rekla. Pismo rosno, obnašaš se kot idiot!

MARIJA: Ja! Psihopat.

AMALIJA: Tebe mislim.

MARIJA *jokajoč*: Mene? Zdaj si pa še ti nesramna. Jaz ne morem več ...

VERONIKA: Amalija, a ste lahko malo bolj senzibilni, saj vidite, da je čisto pretresena.

JEZOVIČEVA: Hvala, vsaj nekdo me razume.

VERONIKA: Nisem mislila vas.

JEZOVIČEVA: Odprite vrata!

MARIJA: Nikoli!

BLAŽ *spet na nogah*: Prosim, da nehate s temi neumnostmi. Eni imamo službo!

AMALIJA: Težko verjamem, da se tebi mudi v razred.

BLAŽ: Predvsem se mi mudi na WC! Marija, umakni se.

MARIJA: Ne!

BLAŽ: Umakni se, če ne te bom sam spravil stran!

MARIJA: Samo poskusi!

VERONIKA: Dajmo se pomirit. Se povezat s srčno čakro, se napolnit s sončnostjo in se obračat k drugim v ljubezni.

BLAŽ: Oprosti Veronika, trenutno sem poln sranja, ki hoče ven.

DRAGICA *sipo svojem izletu pod mizo popravlja frizuro in šminko*: Res ne moremo bit tukaj kot talci!

Jaz imam čez pol urce kozmetičarko.

JEZOVIČEVA: Odprite vrata, takoj!

BLAŽ: Si slišala? Stran od vrat!

MARIJA: Preko mojega trupla!

Jezovičeva začne s pestmi razbijati po vratih.

JEZOVIČEVA: Odprite!

DRAGICA: Marija, nehaj s tem cirkusom!

BLAŽ: Odpri!

MARIJA: Ne! Ne! Ne!

VERONIKA: Nehajte kričat!

AMALIJA: Ti-ši-na!

Tišina.

AMALIJA: Vse se lahko lepo normalno zmenimo, a ne?

VSI: Ja.

AMALIJA: Veronika nam bo skuhala tisti njen čajček za živčke, mi se bomo pa pogovorili, a prav?

VSI: Prav.

AMALIJA *telesom pred vrati*: Samo malo. Amalija odpre vrata.

Blaž takoj uide, da mu ne uide kaj drugega. Ja, fekalna šala. Tudi za njih je treba najti mesto v kleni slovenski komediji.

DRAGICA: Šibam. Fajn zrihtajte.

Jezovičeva in Marija pobliskavata druga v drugo, čez Amalijo.

AMALIJA: Torej – v čem je problem?

JEZOVIČEVA in MARIJA: Uši!

VERONIKA: Pa saj se strinjata!

5. Ilekcija: PRI RAVNATELJICI

Za mizo, zasuto s fascikli, pogodbami, plani, urniki in ostalo papirologijo, sedi Tatjana in se baše z roza post-it listki. Še eden in še eden in še eden ...

RAVNATELJICA: Zmešalo se mi je od lakote.

Izpljune listke, spije kozarec vode in nadaljuje s tipkanjem po računalniku.

BLAŽ: Motim?

RAVNATELJICA: Se ravno ubadam z nadomeščanji za naslednji teden. Miran je sporočil, da ga še ne bo.

BLAŽ: Si pa privošči.

RAVNATELJICA: Telovadbe pač ne more učit z zlomljeno nogo, ne?

BLAŽ: *se usede na drugo stran mize.* Saj lahko samo sedi in komandira. Kje so pa piškotki?

RAVNATELJICA: V smeteh. Hujšam.

BLAŽ: Super! Deset, petnajst kil manj, pa ti bo življenje lažje.

RAVNATELJICA: Upam. Evo, v sredo nadomeščaš telovadbo v šestem in sedmem.

BLAŽ: V sredo? Ja, hm ... Kdaj točno?

RAVNATELJICA: Četrto in peto uro.

BLAŽ: Uf, ne bo šlo. Žal! Že imam nekaj.

RAVNATELJICA: Ne, šele ob pol enih začneš s podaljšanim.

BLAŽ: Imam eno privat zadevo. En pregled.

RAVNATELJICA: Aha.

BLAŽ: In saj veš kako je s temi zadevami, čakaš sto let, tako da ne morem kar prestavit. Žal. Kaj je pa to?

Blaž pokaže na kupček prežvečenih roza listkov.

RAVNATELJICA: To ... to so listki. *Jih hiti pospravljati z mize.* Pes jih je pojedel. Lačen pes.

BLAŽ: Aja? Sem mislil, da so živali v šoli prepovedane.

Blaž gre do grelnika za vodo in si začne pripravljati kavo.

Poleg uši rabimo samo še bolhe, pa bomo kot ciganski kamp.

RAVNATELJICA: Blaž, me ti kaj rabiš? Tono enih papirjev imam za uredit, končat poročilo za Eko šolo, pa ministrstvo ima spet neke nove direktive, ki jih moram pregledat. Mi podaš tisto mapo?

BLAŽ: Sem te hotel samo vprašat, kako si?

RAVNATELJICA: Kako sem? Ne vem. Sem. Mi daš tisti rdeči fascikel, prosim?

BLAŽ: Ravno včeraj sva se z Nives pogovarjala, da se dobro držiš. Je naročila, da te lepo pozdravim.

RAVNATELJICA: Hvala.

Ravnateljica vstane in gre po fascikel.

BLAŽ: Pravi, da ima nekoga za tebe: upokojenec, dobro situiran, ločen, z srčnim spodbujevalnikom, tako da se ni za bat, da bi letal za mlajšimi.

RAVNATELJICA: Ne hvala.

BLAŽ: Saj sem ji rekel, da je še prehitro. Da rabiš čas.

Tišina.

BLAŽ: Tatjana, upam, da veš, da sva z Nives tu, če naju rabiš.

RAVNATELJICA: *ganjena:* Hvala.

BLAŽ: Res si zaslužiš srečo. In ljubezen.

Ravnateljica se opoteče v joka, pa se takoj spet pobere. Blaž ji ponudi posmrkan robček.

BLAŽ: In ko že govoriva o tem, kaj si kdo zasluži – imam predlog.

RAVNATELJICA: Blaž, kolikokrat ti še moram reči, da imamo za zgodovino in geografijo dovolj učiteljev. Poleg tega še vedno nimaš diplome in -

BLAŽ: Nisem tega mislil, Tatjana. Ne rabiš bit tako popadljiva, no.

RAVNATELJICA: Oprosti, malo sem napeta zadnje dni.

BLAŽ: Vsak od nas ima svoje tegobe, več.

RAVNATELJICA: Povej, kaj si hotel predlagat.

BLAŽ: Saj lahko počaka.

RAVNATELJICA: Povej.

BLAŽ: Bom drugič, zaposlena si.

RAVNATELJICA: Nisem, kar povej.

BLAŽ: Res te nočem obremenjevat.

RAVNATELJICA: Saj me ne.

BLAŽ: Si prepričana?

RAVNATELJICA: Ja, povej prosim.

BLAŽ: Dobro, če že vztrajaš. In da boš vedela – to je Nivesina ideja – sam se ne bi nikoli spomnil.

RAVNATELJICA: Povej že enkrat!

BLAŽ: Pomočnik ravnateljice.

RAVNATELJICA: Ni šans!

BLAŽ: To sem tudi jaz rekel. Ni šans, Nives! Ampak potem mi je naštel vse moje kvalitete: kako dobro znam z ljudmi, kako sem organiziran in pedanten, da znam biti strog, če je treba, da sem v Barceloni, Španija pridobil ogromno specifičnih znanj, da imam izjemne vodstvene sposobnosti –

RAVNATELJICA: Ja, Nives misli, da si super. In?

BLAŽ: In glede na trenutne katastrofalne okoliščine –

RAVNATELJICA: Kakšne okoliščine?

BLAŽ: Varanje, ločitev.

RAVNATELJICA: Kakšno vezo ima to s šolo?

BLAŽ: Revica, ti si čisto zgubila stik z realnostjo. Izgubila si spoštovanje. Avtoriteto. Vsi vidijo, kako vsa zabuhla hodiš po hodnikih kot duh in –

RAVNATELJICA: Oprosti, celoten kolektiv ve, da dobro delam – navkljub osebni tragediji.

BLAŽ: Misliš?

RAVNATELJICA: Ja.

BLAŽ: Jaz ne bi bil tako prepričan. Kaj pa uši?

RAVNATELJICA: Blaž, res nimam časa za neumnosti.

BLAŽ: To je resen problem, veš?

RAVNATELJICA: Kakšen problem? Par otrok ima uši, starši jim naj operejo glave in konec debate!

BLAŽ: Vidiš, v pisarni nisi na tekočem s stanjem na terenu. Ljudje so zaskrbljeni, živčni. Včeraj je ena besna mama vdrla v zbornico in se skoraj stepla z Marijo.

RAVNATELJICA: Katera mama?

BLAŽ: Niso važna imena, važno je, da nekaj naredimo za boljšo klimo. Glej, ti res ne rabiš dodatnega stresa, ne?

RAVNATELJICA: Ne.

BLAŽ: Zato rabiš nekoga, ki ti bo pomagal, te razbremenil, ki bo tvoja desna roka.

RAVNATELJICA: Adijo, Blaž.

BLAŽ: Razmisli. Za vsakim dobrim ravnateljem stoji vojska pomočnikov.

6. Ilekcija: GRMOVJE ZA ŠOLO

Iz grmičevja se vali dim.

Varnostnik si – ves v žaru nujnosti – odločno utira pod med vejevjem, s cevjo za zalivanje v roki.

VARNOSTNIK *z uperjeno cevjo*: Stoj!

AMALIJA: Stojim. Kot vidiš, ni nikjer nobenega fotelja, da bi se udobno zleknila.

VARNOSTNIK: Odloži čik.

AMALIJA: Odloži cev.

VARNOSTNIK: Najprej ti.

AMALIJA: Ne, ti.

VARNOSTNIK: Ne, ti.

AMALIJA: Ne, jaz.

VARNOSTNIK: Ne. Jaz!

AMALIJA: Potem pa izvoli. Na tri: Ena, dve, tri!

Varnostnik odloži cev.

VARNOSTNIK: V šoli in šolski okolici je kajenje prepovedano.

AMALIJA: Aja? Nisem vedela.

VARNOSTNIK: Sem vam že včeraj povedal.

AMALIJA: Veš, to je en narobe svet: v prejšnjem sistemu ste se mulci skrivali po grmovju, mi pa smo lepo kadili v zbornici. Ti ne kadiš?

VARNOSTNIK: Ne več.

AMALIJA: Niti trave?

ANDREJ *v zadregi*: Ne! Zdaj pa ugasnite.

AMALIJA: Kako pa je kaj tvoja mama?

VARNOSTNIK *obmolči*.

AMALIJA: Še vedno živiš doma?

VARNOSTNIK: Tišina.

AMALIJA: Saj ne obsojam, samo sprašujem.

VARNOSTNIK: Pst!

In v tišino šušti grmovje. Listje se premika, vejice pokajo.

Amalija naredi korak ali dva bližje izvoru zvoka,

Andrej jo zagradi za roko in povleče nazaj, da se opoteče naravnost v njegov objem.

Ravno v tem trenutku se iz grmovja prikradeta Dragica in Blaž.

DRAGICA: Amalija! Andrej?

AMALIJA: Danes pa je gužva.

DRAGICA: Vidva? Mislim, ne obsojam -

AMALIJA: Lepo te prosim!

DRAGICA: Sem pa fauš.

AMALIJA: Kaj pa vidva tukaj?

BLAŽ: Sestanek sva imela.

AMALIJA: V grmovju?

BLAŽ: Ja.

DRAGICA: Da nisva v zaprtih prostorih. Saj veš, možnost prenosa je večja.

AMALIJA: Česa – hepatitisa?

DRAGICA: Uši, Amalija! Uši. Zdaj so že v 2. B, še malo, pa bodo pri meni.

BLAŽ: Ja, Dragica me je prosila za nasvet glede preventive.

AMALIJA *prižigajoč si cigareto*: Lepo te prosim.

VARNOSTNIK: Kajenje v šoli in -

AMALIJA: Ja, si že povedal.

VARNOSTNIK: Opozarjam vas, da -

AMALIJA: Jaz te pa opozarjam, da me ne opozarjaj več. Jasno? Res ne vem, a se vam je vsem zmešalo ali pa nimate nič bolj pametnega za počet.

BLAŽ: Jaz samo delim svoje znanje.

AMALIJA: Aja?

BLAŽ: Ja, varnostne protokole s podaljšanega.

DRAGICA: Nobene uši nima.

AMALIJA: Diplome tudi ne.

BLAŽ: Tega pa res ne rabim poslušat.

DRAGICA: Blaž ...

BLAŽ *Dragici*: Če me rabiš, veš kje me najdeš.

Blaž, očitno demonstrirajoč globoko bolečino in užaljenost, odide.

DRAGICA: Moraš bit tako nesramna? Samo pomagat hoče.

AMALIJA: Ja, sebi.

VARNOSTNIK: Pst!

AMALIJA: Kaj? Je pogovor tudi prepovedan?

DRAGICA: Tiho bodi.

AMALIJA: Ti boš meni govorila naj bom tiho?

Varnostnik in Dragica jo primeta za usta.

Tišina poslušanja:

Mmmmm

VARNOSTNIK: Nekaj brenči.

DRAGICA: Da niso kakšne ubijalske čebele.

AMALIJA: Jaz nič ne slišim.

DRAGICA: Normalno za tvoja leta.

Mmmm

DRAGICA: Kobilice? Sem gledala en dokumentarec; roj je priletel in v par sekundah uničil cela polja.

Mmmm

Varnostnik se počasi premika v smeri zvoka in signalizira učiteljicama, naj ostaneta na mestu.

Sledi žmohten gestikulacijski kaos, poln nesporazumov, opolzkih gest in stevardesnega mahanja.

Ko se »pogovor« zaključi, gre Andrej končno v akcijo. Takšno tapravo, iz ameriških filmov: preval in hop! čez grm.

Nato: krik!

Nakar varnostnik – fjuuu! – prileti po zraku nazaj in obleži na tleh.

DRAGICA: Kaj je bilo pa to?

VERONIKA: Samoobramba za ženske. Oprosti, Andrej.

AMALIJA: Dobro so te izurili. Da nisi ti kakšna agentka pod krinko.

VERONIKA: Si ok? *pomaga Andreju vstati. Pobira listke z njegove uniforme, da Andreju bližina spet zašibi kolena. Čof! je spet na tleh.*

VERONIKA: Ojoj! Kar počasi.

Varnostnik osramočeno vstane in sam očisti prah iz sebe.

VERONIKA: Oprosti, res. Meditirala sem in -

AMALIJA: V grmovju?

VERONIKA: Ja, v šoli je tako slaba energija, da sem se morala nekam umaknit, da se prizemljim.

DRAGICA: Pretepst človeka ni ravno zen.

VERONIKA: To je bila totalno avtomatska reakcija. Drugače sem radikalna pacifistka in -

Tresk! Bum! Tresk! Aaaaaaaa!

prekine pogovor.

AMALIJA: Kaj za vraga?!

VERONIKA: Potres? Se mi je prej zdelo, da čutim vibracije!

DRAGICA: Ne, vremenska hišica se je sesula!

MARIJA: Na pomoooooč!

AMALIJA: Marija?

DRAGICA *Andreju*: Pomagaj!

VARNOSTNIK: Moja služba je varovat, ne reševat.

Učiteljice stečejo v reševalno akcijo.

Par odvrženih desk kasneje se vrnejo iz grmovja, podpirajoč Marijo.

DRAGICA: Da greš delat samomor na šolsko vremensko postajo?! To je dva metra višine; še na invalidski voziček te ne spravi.

MARIJA: Kakšen samomor, tako slovenska pa spet nisem.

Amalija si prižge cigareto in Marija ji jo vzame.

MARIJA: Hotela sem samo ... Zbežat. Se skrit. Ker so povsod. Zasledujejo me, kličejo, pišejo. Še doma, na vratih jih imam.

VARNOSTNIK: Muslimani?

MARIJA: Starši! Zdaj sem imela izredne govorilne – sem mislila, da bomo skupaj rešili problem – pa so se skoraj pobili med sabo. Jaz res ne vem več, kaj naj. Polno glavo imam teh uši!

DRAGICA *skoči korak vstran*: Uši imaš?!

VARNOSTNIK *skoči korak vstran*: Sovražim uši!

MARIJA: Nimam! Misliš, da sem v razredu z vrečko na glavi za lastno veselje? *Zakašlja*. Samo še pljučna embolija mi manjka. *Amaliji*. Ne morem verjet, da si mi dala cigaret!

In odvrže cigareto.

AMALIJA: Hej, za to imam pepelnik.

VERONIKA: Marija, vsaka takšna situacija je priložnost za rast. Starše je samo strah.

MARIJA: Uši?

AMALIJA: Svojih pamžev.

VERONIKA: Tega, da nimajo nadzora nad situacijo.

MARIJA: Mene je tudi strah! Za lastno duševno zdravje! Pomirjeval mi zmanjkuje in zdravnica mi je rekla, da mi do naslednjega tedna ne misli napisat novega recepta.

DRAGICA: Preveč razmišljaš o tem. Prav voham, kako se ti možgani kurijo.

AMALIJA: Res nekaj smrdi.

MARIJA: Ja.

VERONIKA: To je vse narava. Je treba vdihniti s polnimi pljuči.

VARNOSTNIK: Jaz nič ne voham. Imam skurjene živce. Glede na to, kaj vse sem snifal, je čudež, da mi ni nos odpadel.

DRAGICA: Andrej, goriš!

VARNOSTNIK: Kaj?

DRAGICA: Spodaj, pri hlačnici.

VERONIKA: Pa res!

VARNOSTNIK: Aaaaaa! Vžgal sem se!

AMALIJA: Lepo te prosim.

MARIJA: In potem sem jaz samomorilna.

VERONIKA: Noro! Kakšno energijo mora imeti ta človek, da povzroči samovžig!

VARNOSTNIK: Pomagajte mi!

DRAGICA: Povaljaj se po tleh. V filmih to pomaga.

Varnostnik se vrže na tla in se kotali sem in tja, da ga morajo učiteljice – hop! - preskakovati.

DRAGICA: Ne pomaga ...

MARIJA: Kaj pa zdaj?

VERONIKA: Dajmo ga zakopat v zemljo.

DRAGICA: Saj še ni mrtev!

VARNOSTNIK: Na pomoooooooooč!

AMALIJA: Prva gasilska brigada– vrsto zbor!

Učiteljice se postrojijo, kot jim je bilo zapovedano.

AMALIJA: Mir-no! Na le-vo!

Učiteljice strumno korakajo.

AMALIJA: Četa – stoj! Poberite cev!

DRAGICA: Kaj?

VERONIKA: Cev. Tukaj je!

Učiteljice gasilke poberejo cev.

AMALIJA: V tek, na-prej!

Pritečejo do Amalije in zadimljenega varnostnika.

AMALIJA: Četa – nameri! Vo-da!

Učiteljice namerijo cev v Andreja in ...

AMALIJA: Kaj je zdaj to?! Ste odprle vodo?

DRAGICA: Jaz je nisem.

VERONIKA: Jaz tudi ne.

MARIJA: Sem mislila, da si jo ti.

AMALIJA: Pismo rosno!

Amalija steče odpreti vodo, medtem ko gasilska četa učiteljic ostaja v bojni preži.

AMALIJA: Sem! Vsak hip bo –

VARNOSTNIK: Saj ... ne gorim več ... se mi zdi ...

Učiteljice se zagledajo v varnostnikove hlače, ki so od mednožja naprej sumljivo mokre.

AMALIJA: Dobro. Četa – odmor!

In spet se sliši šuštenje grmovja.

DRAGICA: Nekdo gre!

AMALIJA: Da človek ne more niti cigarete v miru pokadit.

VERONIKA: Očitno ima to grmovje dobro energijo.

JEZOVIČEVA: Gospa učiteljica? Gospa učiteljica! Bi vas rada samo nekaj na hitro vprašala ...

Marija usmeri cev in voda – končno – začne špricati,

Jezovičeva pa kričati.

DRUGA URA

1. lekcija: HODNIK

Andrej napeljuje vrvico okrog svojega varnostniškega štaba, ko opazi kotalečo se žogo velikanko in malo kasneje še ravnateljico, ki sopiha za njo.

VARNOSTNIK: Po hodniku se ne teče!

RAVNATELJICA: Saj nočem ... ampak ...

Žoga se ustavi pred nihajnimi vrati. Ravnateljica jih odpre in skuša poriniti žogo skozi. Ne gre! Žoga obtiči med vrati in Tatjana si momlja kaj takšnega kot: Fag-ot ali kakšno podobno – prostoru prilagojeno kletvico, ko se čez mejo svojega označenega teritorija sprehodi Andrej.

VARNOSTNIK: Kaj pa je to?

RAVNATELJICA: Žoga.

VARNOSTNIK: Aha. Za pouk?

RAVNATELJICA: Ne. Zame.

VARNOSTNIK: Aha. Da se boste malo igrala na delovnem mestu?

RAVNATELJICA: Ne, to je za hrbtenico. Toliko sedim, da sem imela že dvakrat vnetje hernije, križ mi bo razneslo od bolečin, v ramah me vedno bolj zateguje in vsaj enkrat na teden imam heksenšus.

VARNOSTNIK: Bo treba začeti telovadit.

RAVNATELJICA: Saj bi, pa je non stop taka norišnica. Drugo ne delam, kot odgovarjam na maile in pišem poročila. Če mi ne diha za ovratnik Zavod za šolstvo, mi pa starši. Ne razumem, kako najdejo čas za traktate o naših dolžnostih in njihovih pravicah, na bralno značko pa utegnejo. Od kar imamo te uši, je pa sploh katastrofa!

VARNOSTNIK *skoči nazaj v svoj ograjeni prostor.*

RAVNATELJICA: Kaj pa je?

VARNOSTNIK: Sovražim uši!

RAVNATELJICA: Eh, to se dela iz miši slona.

ANDREJ *zacvili in skoči na stol*: Miši tudi imamo?!

RAVNATELJICA: Ne da bi jaz vedela.

VARNOSTNIK: Sovražim miši.

Andrej se dostojanstveno spusti s stola in zavzame standardno pozo zajebanca.

VARNOSTNIK: Poštar vas je iskal. Sem kar jaz vzel. Ločitev. Vašemu možu se mudi bit bivši.

Andrej pomoli odprto kuverto čez vrvico.

Tatjana pograbi papirje, medtem ko se v njej nabira val solz. Kaj val – cunami!

VARNOSTNIK: Ne se sekirat. Boste našla kakšnega, ki ima rad starejše. Danes imaš že vse sorte čudakov.

RAVNATELJICA *si diskretno obriše solze*: Hvala, Andrej.

Ravnateljica se spet obrne proti problemu z žogo in vrati. Zavzdihne. Nad življenjem.

VARNOSTNIK *herojsko skoči do žoge in jo zabode z nožem.*

RAVNATELJICA: Kaj ti pa je?!

VARNOSTNIK: Zdaj bo pa šla čez vrata!

2. lekcija: ZBORNICA

Veronika prižiga svečke, ki jih je razporedila po zbornici.

BLAŽ: Kakšna romantika! *Sumničavo povoha.* Kaj pa je to?

VERONIKA: Posušeni ovčji iztrebki. Odganjajo uši.

BLAŽ: In ljudi.

VERONIKA: Na internetu sem našla navodila in scoprala tole.

Vstopi Amalija.

AMALIJA: Zdravo! Če je kajenje prepovedano, bi moralo bit tudi takšno zasmrajevanje.

VERONIKA: To je proti ušem. Vse naravno! Veste, te kemikalije, to vse konča v pitni vodi.

BLAŽ: Zato jaz raje pijem pivo.

AMALIJA: Upam, da jih v razredu ne zelhaš s tem.

VERONIKA: Jih. Očitno še premalo. Tudi jaz imam uši.

Blaž, ki je bil zelo tesno ob Veroniki, skoči korak vstran.

VERONIKA: Mislim, v razredu. Zjutraj sem jih opazila.

BLAŽ: Žal mi je.

VERONIKA: Hvala, ampak ni panike. Smo takoj naredili obred sprejemanja.

AMALIJA: Uši?

VERONIKA: Klare. Da je ne bomo izločili iz skupnosti, zato ker ima uši. Tako smo jo vsi, drug za drugim, lepo objeli, ji povedali, da jo imamo radi in da jo sprejemamo točno takšno kot je. Potem sem ji napisala listek za mamico – ali očija – jaz to vedno posebej poudarim, ker s to neozaveščeno generično rabo samo ohranjamo tradicionalne spolne vloge. Sem pa razmišljala, da moram drugič reči tudi: to je listek za mami in mami ali očija in očija ali samo za mami ali samo za očija - *Dragica odpre vrata.*

BLAŽ: Veronika ima uši!

Dragica obstane na vratih.

VERONIKA: Pri eni punčki sem jih našla. Ravno razlagam, da sem staršem napisala listek s pozivom k naravni preventivi, brez kemikalij.

DRAGICA: Pri ciganki?

VERONIKA: Dragica!

BLAŽ: Romkinja se reče. Je treba pazit, veš, oni imajo zelo selektivno znanje slovenščine. Ko jim razlagaš o domači nalogi ali davkih, te nič ne razumejo, ko pa rečeš cigan, pa naenkrat vsi užaljeno protestirajo.

DRAGICA: Kaj pa ti?

VERONIKA: Kaj jaz?

DRAGICA: Jih imaš?

VERONIKA: Ne. In uporabljam zaščito. *Pomaga s kadilom.*

DRAGICA: Ta hokus pokus ne pomaga. Močne strupe rabiš. Ena mama mi je rekla, da svoje mulce kar z insekticidom pošprica, pa je.

Dragica se po zbornici pomika tako, da je čim dlje stran od Veronike in tudi usede se na drugem koncu mize, kot navadno.

AMALIJA: V prejšnjem sistemu smo otroke postavili v vrsto, jim oprali glave in je bil problem rešen.

BLAŽ: Šola pa res ni tu zato, da pere glave.

DRAGICA: Ste videli, kaj je na Facebooku?

VERONIKA: Nimam Facebooka. Ubija komunikacijo.

DRAGICA: FB skupina Uši. 387 članov! V enem dnevu.

BLAŽ: In?

DRAGICA *bere*: Šolo zapret!, Poklicat sanitarno inšpekcijo!, V 1. A je leglo. Učiteljica Marija je nesposobna.

AMALIJA: Kdo to piše?

DRAGICA: Starši.

BLAŽ *zatopljen v svoj telefon*: Ne morem verjet! Poslušajte to: Kako bo vodila šolo, ko pa še moža ni znala obdržat.

DRAGICA: Najbolj glasni so pa tisti, ki jih nikoli ni v šolo. Evo – Kocjančič Edi: Vse pometat na cesto! Banda lenuharska zajedalska!

VERONIKA *se strese kot kakšen moker kuža*: Uf, sama negativa. Stran, stran, stran!

AMALIJA: Če bi namesto pisanja bedarij pobirali uši iz las svojih otrok, ne bi imeli problema. Častna Titova!

DRAGICA: Bravo, Amalija. To bi jim nekdo moral nazaj napisat.

BLAŽ: Kaj pa vem. Starši očitno mislijo, da šola naredi premalo. In jaz se strinjam. Nobenih navodil -

AMALIJA: Kako da ne? Si že obvestil starše?

BLAŽ: To je delo razrednikov. Itak pa mislim, da je ta »počakajmo, da mine« pristop totalno passe.

VERONIKA: Jaz sem takoj za nove vibre. Kaj pravite na en varni krog za učitelje, učence in starše, da se povežemo in opomnimo, da smo vsi v istem čolnu?

DRAGICA: Z ušivimi v istem čolnu? Si nora!

BLAŽ: Ne, v mislih imam -

V zbornico plane Marija, s plavalno kapo na glavi.

MARIJA: Jaz ne morem več! Na bolniško grem. Vsaj za en mesec. Potem pa invalidska penzija, ker ... *Globoko vdihne in začne kašljati.* Kaj je ta smrad? Jaz sem astmatik!

AMALIJA: Marija, od vseh diagnoz, ki si jih postavljaš, drži zgolj ta, da si hipohonder.

VERONIKA *s svečko v roki*: To je sama narava.

MARIJA: Alergična sem na naravo.

VERONIKA: Bom odprla okno.

MARIJA: Da bo prepih? Bi rada, da dobim še pljučnico? Sicer pa je tako ali tako vseeno, ker me bo pobralo od ... Tega!

Marija pokaže svoje roke, polne šopov las.

V zbornici nastane smrtna tišina.

DRAGICA: Marija

AMALIJA: Oprosti, nisem vedela, da ...

MARIJA: Kako nisi vedela!? Non stop govorim o tem, samo me nihče ne posluša!

AMALIJA: Oprosti ...

DRAGICA: To ni nujno konec poti, veš? Samo optimistična moraš bit.

VERONIKA: Ja, misli imajo neverjetno moč.

MARIJA: Nimajo. Ker bi bila ta šola že zdavnaj v ruševinah.

AMALIJA *na robu joka*: Ne daj se, Marija!

BLAŽ: Ja, vsaj do zimskih počitnic, ker res ne bi rad dobil tvojega nadomeščanja.

AMALIJA: Kje ga pa imaš?

MARIJA: Koga?

AMALIJA: Ja, saj veš ...

MARIJA: Ne, ne vem.

DRAGICA: Baje je zanikanje normalna faza bolezni.

VERONIKA: Ampak dodatno blokira zdravilne procese. Treba se je odpirat.

AMALIJA: Nam lahko poveš; že več kot petnajst let se poznamo.

MARIJA: Povem kaj?

AMALIJA: Kje imaš raka.

MARIJA: Kakšnega raka?

BLAŽ: Očitno na možganih.

AMALIJA: Raka. Karcinom. Tumor. Kje ga imaš?

MARIJA: Saj ga nimam. Ne še.

AMALIJA: Zakaj pa potem hodiš na kemoterapijo?

MARIJA: Kakšna kemoterapija? Edina redna kemija so štiri tabletki zjutraj, dve popoldan in tri zvečer. Vse na recept, da ne bo pomote.

AMALIJA *pokaže na Marijine roke, polne šopov las*: Kaj je pa potem to?

MARIJA: To je od učencev.

AMALIJA: Kaj?

VERONIKA *krikne*.

DRAGICA: Skalpe si jim vzela?!

BLAŽ: Sicer zagovarjam radikalne ukrepe, ampak to je res velikopotezno.

MARIJA: Sami so se! Za pet minut sem skočila iz razreda – migrena me je spet napadala, pa nisem imela več tablet in sem skočila do avta, tam imam vedno rezervo. Pridem nazaj in ... Katastrofa! Lasje po tleh, oni pa vsi nasmejani, s škarjami v rokah. A smo lepi, učiteljicaaaa? Mene je skoraj kap! Drug drugega so oskubili, kot ovce!

DRAGICA: Starši te bodo ubili!

AMALIJA: Absolutno.

MARIJA: Točno to – starši me bodo ubili! Samo to mi je šlo po glavi. In potem sem pred sabo zagledala lepilo. Amadej ga je pustil na mizi še od likovnega – nikoli ne pospravi za sabo, pa mu stokrat rečem – pograbila sem ga in jim v tisti paniki začela lepiti lase nazaj na glave.

DRAGICA: Kaj si naredila?

MARIJA: Odstrižene lase sem jim poskusila zalepit nazaj. In evo – *pokaže roke* – ne gre dol!

AMALIJA: Marija, svetujem ti, da si za starše namisliš eno drugo zgodbo.

BLAŽ: Še prej pa pelješ mulce k frizerju. Na svoje stroške.

3. Ilekciija: HODNIK

Varnostnikovo gnezdo, zamejeno z vrvjo, in obogateno z napisom: UŠEM VSTOP PREPOVEDAN! Dragica, z ruto na glavi in telefonom ob ušesu, se pozibava čez hodnik.

VARNOSTNIK: Stoj!

Dragica seveda ne ustavi koraka, niti klepetanja.

VARNOSTNIK: STOJ!

DRAGICA: Te pokličem nazaj ... Ja?

VARNOSTNIK: Kam pa kam?

DRAGICA: K babici, hihi.

Andrej počasi prestopi vrv, se približa Dragici in ji z enim samim nonšalantnim zamahom potegne ruto z glave.

DRAGICA: Hej, to je moja proti-ušna zaščita!

VARNOSTNIK: Ruta daje drugim ušem signal, da so pri nas dobrodošle!

DRAGICA: Ne pretiravaj.

VARNOSTNIK: Ko nas bodo enkrat napadli, bo prepozno.

DRAGICA: Kdo?

VARNOSTNIK: Teroristi!

DRAGICA: Aja, seveda. Ti, Andrej – pretipal me pa ne boš? Da vidiš, če nimam kje skrite kakšne bombe?

VARNOSTNIK: Nimaš.

DRAGICA: Si prepričan?

Dragica da noge in roke narazen. Varnostnik jo – po krajšem oklevanju - začne hitro strokovno pregledovati.

DRAGICA: Mogoče je treba pogledat kakšno plast globlje?

Skozi nihajna vrata pride Blaž.

Andrej odmakne roke z Dragičinega telesa in v nerodni hitrosti strga del njene majice.

DRAGICA: Hej! Kaj naj zdaj? Takšna ne morem hodit po šoli!

BLAŽ: Dragica, večina tvojih majic ima večji dekolte, kot je tole.

DRAGICA *spogledljivo*: Aja? Nisem vedela, da me imaš tako dobro naštudirano.

Skozi nihajna vrata pride Veronika. Blaž in Andrej – no, saj vemo: jezika do tal in to.

VERONIKA: Živjo. Kaj dogaja?

Andrej in Blaž se namesto odgovora blaženo nasmihata.

DRAGICA: Jaz imam pouk, ta dva sta pa očitno porabila svojih tisoč petsto besed na dan. Kam pa ti?

VERONIKA: Na reiki tečaj.

DRAGICA: Rejki? Prekmurščina je res kot tuji jezik, nisem pa vedela, da obstajajo tečaji.

VERONIKA: Ne, to so bolj energetske zadeve.

DRAGICA: Saj, tam je vse še tako prvinsko. Spomladi sem bila z enim prijateljem v toplicah – res nekje bogu za hrbtom, dve uri sva se vozila do tja – pa so imeli tako švoh internet, da nisem mogla naložit fotk na Facebook. Si predstavljate? Srednji vek!

BLAŽ *se približa Veroniki*: Meni totalno dogajajo energije. Kaj praviš zdaj na tisti dolgo obljubljeni čajček?

Andrej se postavi med Blaža in Veroniko.

DRAGICA: Pa ne že spet ...

VERONIKA: Bo moral še malo počakat.

Blaž se postavi pred Andreja.

BLAŽ: Potrpljenje je božja mast.

VERONIKA: Ne jem masti, sem veganka.

BLAŽ: Jaz tudi.

Andrej dvigne Blaža, da ta poleti po zraku kot kakšen baletnik in ga prestavi na pozicijo številka ena:

Blaž – Andrej – Veronika.

DRAGICA *se postavi pred Andreja in Blaža*: Veronika, sem te hotela vprašat, če bi lahko nadomeščala moje v -

Andrej dvigne Dragico in jo prestavi.

Blaž – Dragica – Andrej – Veronika. Takšna je zdaj naša vrsta; ravna kot so hiše Trsta.

Zdaj Blaž dvigne Dragico in jo prestavi na konec četice. Medtem ko tuhta, kako se naj loti Andreja, steče Dragica na začetek, med varnostnika in Veroniko.

DRAGICA: Nadomeščanje v petek, četrto in -

In že leti po zraku!

Dragica pristane med Andrejem in Blažem. Blaž jo dvigne in prestavi na rep kolone. Dragica steče naprej, pred Andreja. Andrej jo prestavi,

Blaž jo prestavi,

no, saj razumemo postopek, ne?

VERONIKA: Kako lepo je videt odrasle, ki še niso izgubili otroka v sebi. Šibam. Pa-pa!

BLAŽ: Čakaj, te pospremim!

VERONIKA: Ni treba, hvala.

BLAŽ: Treba ni, želim pa.

DRAGICA: Nimaš podaljšanega?

BLAŽ: Dragica, ne si belit glave s stvarmi, ki se te ne tičejo, prav? Greva?

VERONIKA: Aha ... ok. Lepo bodita!

Par sekund traja, da Andrejevi možgani sprocesirajo dogajanja, nato v zvočni kulisi glasnega Neeeeeeee! steče za Veroniko in Blažem.

Dohiti ju ravno pravi trenutek, da mu Blaž – POK! – zaloputne vrata v nos!

DRAGICA *zapeljivo*: No, pa sva spet sama.

ANDREJ *gledajoč za Veroniko*: Ja.

DRAGICA: Kje sva ostala?

ANDREJ: Jaz enkrat v šestem in dvakrat v osmem razredu.

DRAGICA: Mislim, pri najini igrici.

ANDREJ: V službi se ne smem igrat.

DRAGICA *salutira*: Seveda, gospod Varnostnik. Sem ti že povedala, da ti ta uniforma noro paše?

VARNOSTNIK: Imam doma še druge. Lepše.

DRAGICA: Res? Jaz sem nora na uniforme!

VARNOSTNIK: Moja mama pa ne. Pravi, da jih je težko na črto likat.

DRAGICA: Aha.

VARNOSTNIK: Veš, sem hotel bit vojak. Pa ne morem. Sem prestar. No, še druge stvari so bile. Neki testi pa to. Potem sem mislil it k Štajerski vardi, ampak nisem. Ker ne razumem jezika. Zdaj sem pa tu.

DRAGICA: Z mano.

VARNOSTNIK: Pa s petstotimi mulci. Umakni se, odmor bo!

4. lekcija: PRI RAVNATELJICI

... preden pa dejansko pokukamo v pisarno, stopimo v korak z Blažem in Jezovičevo. Brez skrbi, gremo v isto smer. K ravnateljici.

JEZOVIČEVA: Upam, da vas kakšni komentarji niso prizadeli.

BLAŽ: Ne. Razumem, da nekaterim popustijo zavore, ko gre za varnost njihovih otrok.

JEZOVIČEVA: Ste vi tudi starš?

BLAŽ: Ne še. Najprej kariera, sva rekla. Ampak zna moja včasih bit tako zahtevna, da se mi zdi, kot da že imam otroka. *Smehec. Obojestranski.* Sicer pa sem v vaši FB skupini takoj videl potencial. Zato sem vas tudi kontaktiral. Veste, v teh težkih časih je treba znat stopit skupaj -

JEZOVIČEVA: In bit narazen.

Smehec.

BLAŽ: O, poznate moj osebni boj. Lepo.

JEZOVIČEVA: Ja. Genialna preventiva! Žal ste edini na tej šoli, ki tako razmišlja.

BLAŽ: Nekaj časa sem preživel na izobraževanju v tujini – Barcelona, Španija – zato znam drugače pristopat k reševanju kriznih situacij. Evo, tukaj je njena pisarna. Kar pogumno: pravica je na vaši strani.

JEZOVIČEVA: Hvala!

BLAŽ: Pa še to: ravnateljica je v zelo slabem emocionalnem stanju – saj ste slišali, ne?

JEZOVIČEVA: Seveda! Sramota. Pustit moža, da ti zgine z eno srednješolko. To je pedofilija, vam povem. Naslednjo bi si verjetno kar na valeti iskal.

Blaž vehementno odpre vrata, da ravnateljico vrže s skakajoče žoge.

RAVNATELJICA: Au! Hrbet! Mislim, da me je spet ... Au! Se opravičujem, res. Izvolite, sedite. *Sama se previdno – in v očitnih bolečinah – skuša usesti nazaj na žogo.* Hrbtenica. Žoga bi naj pomagala, pa ... Au. Au. Au. *In obsedi v izjemno nenaravni drži. Opazi, da Jezovičeva in Blaž bulita v enormno količino robčkov, ki se bohotijo po tleh pisarne.* Alergija. Na, na ...

BLAŽ *Jezovičevi*: Moža.

RAVNATELJICA: Prosim?

BLAŽ: Nič, nič.

RAVNATELJICA: Blaž, nimaš ti pouka?

BLAŽ: Ne.

Ravnateljica čaka trenutek ali dva, da bo Blaž razumel namig in odšel. Nič.

RAVNATELJICA: Blaž, če dovoliš, z gospo Jezovič imava sestanek.

JEZOVIČEVA: Saj mene ne moti, če je gospod Počivalšek tukaj.

BLAŽ: Kavico?

JEZOVIČEVA: Prosim, če ste tako prijazni.

BLAŽ: Seveda, z največjim veseljem. Tatjana? Zgledaš, kot da celo noč nisi spala, revica. Takoj dobiš en šus kofeina.

RAVNATELJICA: Hvala, ni treba. Torej, gospa Jezovič, kako vam lahko pomagam?

JEZOVIČEVA: Ni malo pozno za to vprašanje? Kje ste bili pred tremi tedni, ko je prišlo do prvega incidenta? Kje ste zadnjih štirinajst dni, ko se zadeva samo širi in kje ste bili predvčerajšnjim, ko je vse skupaj eskaliralo v incident s potencialnim smrtnim izidom?

RAVNATELJICA: Oprostite, gospa Jezovič, nisem prepričana, da vas razumem.

JEZOVIČEVA: Smo na pragu katastrofe in vi ne razumete, o čem govorim?!

BLAŽ *šepetaje*: Ima dolgo zgodovino zatiskanja oči.

JEZOVIČEVA: Uši! Govorim o epidemiji uši!

RAVNATELJICA: Uši? Seveda. Sem seznanjena s tem, da so se pojavile na nižji stopnji. Veste, skoraj vsako leto jih imamo. Jeseni in spomladi. Ampak šola kaj več od pozivov k preventivnim ukrepom ne more naredit.

JEZOVIČEVA: Pa bi morala. Ker ste vi leglo vsega tega! Otroka pošljem v šolo, da bi se kaj naučila, vi ji pa date uši!

RAVNATELJICA: Morate razumet, da -

JEZOVIČEVA: Ne, vi morate razumet, da vas imamo dovolj! Vi dovoljujete tej golazni, da se zadržuje tukaj, namesto, da bi jih takoj odločno nagnali. In potem samo gledate, kako se naselijo, se množijo in rastejo, kako posiljujejo lase naših otrok s svojim zarodom in na koncu jih imam jaz polno bajto!

RAVNATELJICA: Glejte, šola ne more bit odgovorna -

JEZOVIČEVA: Sem mogoče jaz?

RAVNATELJICA: Ne, seveda ne, ampak -

JEZOVIČEVA: Potem pa že enkrat naredite kaj!

RAVNATELJICA: Saj so samo uši.

JEZOVIČEVA: Samo uši?! Gospa ravnateljica; že tri tedne živim nočno moro! Svoji hčerki dnevno obiram lase, kot da sem opica, da sploh ne govorim o nenehnem pranju posteljnin, razkuževanju glavnikov in tako dalje ...

RAVNATELJICA: Razumem, da je za vas to izjemno naporno -

BLAŽ: Saj zdaj bo lažje, ko ima tako kratke lase.

Jezovičeva presunljivo zajoče.

Ravnateljica ji ponudi robček. Pri tem jo seveda fino špične v hrbtenici.

RAVNATELJICA: Glejte, vse bo še dobro -

JEZOVIČEVA: Ne, ne bo!

BLAŽ: Njena hčerka je bila ena izmed žrtev napada s škarjami v 1.A, ki se je zgodil v času odsotnosti učiteljice Marije, pred dvema dnevoma.

RAVNATELJICA: Hvala, Blaž.

JEZOVIČEVA: Tako lepe lase je imela. Do riti!

RAVNATELJICA: Saj bodo zrasli nazaj. Otroci pač. Ko se igrajo, ne razmišljajo in -

BLAŽ: Tatjana, lepo te prosim. Šola je izobraževalna ustanova, ne pa frizerski salon.

JEZOVIČEVA: Točno to! Veste kakšne travme pusti to na otroku? Zgledajo kot taboriščniki! Moja Amadeja je s to frizuro kot fantek. To otroka zmede. To zmede okolico. In potem odrastejo in si hočejo operativno zamenjat spol!

Ravnateljica skuša vstati, pa ji hrbet to prepreči.

RAVNATELJICA: Blaž, bi bil tako prijazen in nalil gospe Jezovič in meni malo vode?

BLAŽ šepetaje: Ni čudno, da je pobegnil, ko pa samo komandiraš.

RAVNATELJICA: Prosim?

BLAŽ: Rekel sem; seveda: voda je vir življenja.

Blaž nalije dva kozarca vode. Enega izroči Jezovičevi, drugega srka sam.

RAVNATELJICA: Torej, gospa Jezovič. Hvala za seznanitev s problematiko. Šola bo vsekakor razmislila o možnostih in -

JEZOVIČEVA: Nisem še končala.

Iz torbe povleče šop listov, ki jih izroči ravnateljici in Blažu.

To je zapisnik včerajšnjega sestanka civilne iniciative Stran, uši! in Sveta staršev. 113 podpisnikov se strinja, da so ukrepi šole glede uši nezadostni, problem pa alarmanten. Zahtevamo, da šola takoj ustavi širjenje in izničiti prisotnost uši in gnid. Za naš davkoplačevalski denar hočemo čisto in varno šolo, brez zajedalcev. Damo vam pet dni.

RAVNATELJICA šokirano bulji v papirje: Ne razumem ...

JEZOVIČEVA: V kolikor se stanje v petih dneh ne izboljša, bomo obvestili pristojne institucije: sanitarno inšpekcijo, Zavod za šolstvo, ministrico in varuha človekovih pravic. Pa seveda medije. Moja sestrčna dela na televiziji. Kot najskrajnejšo obliko protesta smo izglasovali bojkot.

RAVATELJICA : Česa?

JEZOVIČEVA: Kaj ne znate brat? Otrok protestno ne bo v šolo!

BLAŽ: Izvirno.

JEZOVIČEVA: Sicer so bile ideje, da bi jih vseeno pripeljali, pa jim prepovedali, da se kaj naučijo, ampak so nekateri izrazili pomisleke, češ da njihovi otroci tega niso spodobni. Eni si namreč zapomnijo stvari proti svoji volji. Zato je na koncu obveljalo, da jih ne bo v šolo.

RAVNATELJICA: Kaj, za cel dan?

JEZOVIČEVA: Bojkot bo trajal, dokler se ne ugotovi našim zahtevam.

RAVNATELJICA: Gospa Jezovič, sploh ne vem, kaj naj na to odgovorim ...

BLAŽ: Poskusi z: Naredili bomo vse, kar je potrebno.

RAVNATELJICA: To že, ampak ... Razumite, mi smo javna institucija in moramo delovati v skladu z splošno sprejetimi določili -

JEZOVIČEVA: Mi smo pa starši, ki moramo delovati za dobrobit naših otrok! In ne bomo popustili!

Jezno vstane in se pripravlja na vehementni odhod iz pisarne.

Še to: glede na brutalne napade v 1. A zahtevam, da se prepove likovni pouk in vse ostale učne aktivnosti, ki predvidevajo uporabo nevarnih pripomočkov, kot so npr. škarje, ravnila, čopiči, svinčniki. Tukaj je natančen popis vsega, kar smatram za ogrožajoče.

BLAŽ: Koliko enih nevarnosti se skriva v na videz nedolžnih stvareh, ane?

5. Ilekcijska ZBORNICA

Bojkot!

AMALIJA kadi ob oknu: Na to bi se lahko navadila.

MARIJA pokašljuje: Jaz pa ne. In ta je zadnja. Bi rada, da dobim raka od pasivnega kajenja?

DRAGICA, ki sedi na največji možni distanci do ostalih, je zatopljena v računalnik: Ne morem verjet. Znižano na devet evrov. V voziček, takoj!

MARIJA: Če bi bojkot trajal kakšen teden, bi si vsaj malo spočila živce.

AMALIJA: Kje! Jutri bodo vsi v šoli. Kateri starš bo pa zdržal s svojim mulcem več kot en dan?

MARIJA: Jezovičeva bo prva rinila svojo skozi vrata.

DRAGICA: O, internet mi ponuja nek nov šampon za uši. Bi ga še katera imela? Marija?

MARIJA: Ja. Tri. Ne, kar pet.

Sliši se zamolkel, doneč zvok.

MARIJA: Kaj pa je to?

Booooong!

DRAGICA: Tatjana udarja z glavo ob zid?

Booooong!

V zbornico vstopi Veronika, z gongom v roki.

Booooong!

AMALIJA: Kaj pa počneš, Ošanti?

VERONIKA: Zvočno čistim šolo.

DRAGICA: Veš, da so takšne kot si ti včasih sežigali na grmadah?

AMALIJA: Takšne kot si ti, pa so jo z veseljem prižgale, a ne?

Booooong!

MARIJA: Au! Migreno bom dobila...

Booooong!

AMALIJA: In kaj točno je to?

VERONIKA: Gong. Ga občasno uporabljam tudi pri pouku. Pomaga zmanjševati agresivnost, antisocialno vedenje in stres.

Booong!

MARIJA: Ubila te bom, če ne nehaš!

AMALIJA: Res deluje.

VERONIKA: Oprosti, Marija. Morala sem izkoristiti priložnost, zdaj ko so razredi prazni. Upam, da ta bojkot ne bo trajal. Pogrešam svoje sončke.

Veronika hoče sesti na svoj stol, pa jo Dragica odločno ustavi.

DRAGICA: Meter pa pol varnostne razdalje, prosim.

VERONIKA: Aha, ok. Veste kaj sem razmišljala?

DRAGICA: Da bi bila tiho?

VERONIKA: O, *silent retreat*! Tudi zanimivo, hvala Dragica. Ne, razmišljala sem o plesni seansi v telovadnici, za vse: starše, otroke, učitelje. Da izplešemo frustracije. Se povežemo. Lahko bi naredili tudi terapijo z gongi. Čiščenje čakr, odpiranje blokad. Kaj pravite?

Tišina.

MARIJA: Kaj pa je s temi inšpekcijami, o katerih je govoril Blaž?

AMALIJA: Lepo te prosim!

MARIJA: Mene skrbi.

DRAGICA *še vedno v računalniku*: Mene skrbi samo kako bom naslednji mesec pokrila kreditno. Ampak to oblekco pa res rabim.

AMALIJA: Absolutno imajo kaj bolj pametnega za raziskovat, kot gnide na osnovni šoli.

MARIJA: Blaž je rekel, da oče enega mulca dela na Ministrstvu.

DRAGICA: Ja, za kulturo.

MARIJA: Pa saj oni so eksperti za zajedalce in parazite!

AMALIJA: Kje pa je tovarš Počivalšek? Bojkotira bojkot?

VERONIKA: Sem ga srečala na hodniku. Ravnateljici pomaga pri izjavi za televizijo.

DRAGICA *poklopi računalnik*: Televizija? Kakšna televizija?!

AMALIJA: Očitno je Jezovičeva angažirala svojo sestrično.

DRAGICA: Kdaj?

VERONIKA: Ne vem. Včeraj?

DRAGICA: Kdaj pride televizija?!

VERONIKA: Ob dvanajstih, se mi zdi.

DRAGICA: To je čez eno uro! Šit! Ne bo mi ratalo skočit k frizerju! Še dobro, da sem imela včeraj kozmetičarko.

Dragica iz torbice strese goro kozmetike in se začne urejati, medtem ko nad glavami ostalih zazija en velik vprašaj.

DRAGICA: Če bom slučajno šla mimo kamere in če bodo slučajno hoteli, da jim še jaz kaj povem, moram zgledati dobro, ne?

AMALIJA: Mi bo žal, da sem vprašala, ampak kaj ima pa Blaž za svetit zraven?

VERONIKA: Pomaga. V Barceloni je hodil na tečaj javnega komuniciranja. V težkih časih se moramo podpirat. Delit znanja. In ljubezen.

AMALIJA: Kakšna znanja, lepo te prosim! Tri mesece pijančevanja v Barceloni, Španija ni ravno neka referenca.

DRAGICA: Ti si res tipična stara garnitura: bog ne daj, da uspe kdo, ki ni iz tvojih vrst.

AMALIJA: Dobro vemo iz čigavih vrst je Počivalškov in kako je sploh prišel do sem.

DRAGICA: Pa saj sploh nista v sorodu!

AMALIJA: Ne še.

VERONIKA: S kom?

AMALIJA: Z ravnateljico.

MARIJA: Blaževa zaročenka je hčerka od Tatjanine sestrične.

DRAGICA: Ti v vsem vidiš zaroto. Na koncu boš rekla, da sem tudi jaz dobila službo po vezah.

AMALIJA: Ne, ti si jo dobila po oralnih priporočilih.

DRAGICA: Takrat je to bilo normalno! Še ni bilo #metoo.

VERONIKA: Blaž ima zaročenko?

MARIJA: Že pet let.

AMALIJA: Nives. Zanimiva kot Goli otok.

DRAGICA: A ti je ni ni omenil na vajinem čajčku?

VERONIKA: Ne ... Sva imela druge debate. Bolj duhovne.

AMALIJA: Lepo te prosim, on ima globino luže.

DRAGICA: Saj pri moškem ni važna globina, ampak dolžina, a ne? Kako zgledam?

6. Ilekciija: PRI RAVNATELJICI

Pisarna je še bolj nabasana s fascikli, robci, zdravo hrano ... Ravnateljica telefonira in med tem – da bi si pomirila živce – v steno meče tenis žogico. Blaž se prikrade skozi vrata.

RAVNATELJICA v telefon: Pač par preveč zagrelih staršev, saj veste kako je ... Ne, nobenega razloga za skrb. Računamo, da se bo v parih dneh ... Dobro – do jutri – uredilo ... Ja, se trudimo. Seveda. Ja ... Ja ... Tudi jaz, gospod župan.

BLAŽ: Kaj pa -

Ravnateljica se ustraši in pozabi ujeti odbijajočo se žogico, ki – POK! – trešči v njo.

RAVNATELJICA: Au! Samo še buška mi manjka!

BLAŽ: Župan?

RAVNATELJICA: Ja, je blagovolil osebno poklicati, da se malo olajša.

BLAŽ: Lepo od njega, da ga skrbi.

RAVNATELJICA: Škoda, da ga toliko ne skrbi nova knjižnica, prenova telovadnice ali kakšna šolska proslava ... Au. Verjetno bi rabila kakšen obkladek.

Driiin!

RAVNATELJICA v telefon: Prosim? ... Ja, pri telefonu. Ja, ja, tudi mi ... Mhm ... Ja ... No, saj ni tako hudo. Jaz ušem ne bi rekla ravno apokalipsa. ... Mhm... Mhm.... Ja ... Hvala. Nasvidenje!

Driiiin!

Blaž stopi do vtičnice in izklopi telefon.

BLAŽ: Tako, da bova imela mir.

RAVNATELJICA: Hvala, ampak najbolj vztrajni se bodo preprosto narisali na vratih.

BLAŽ: Se bova pa zaklenila.

RAVNATELJICA: Bodo trkali.

BLAŽ: Pa ne bova slišala.

Smehec.

BLAŽ: Lepo te je videt nasmejano.

Ravnateljica se v zadregi nasmehne.

BLAŽ: Boš videla, pol urce z mano, pa se boš počutila kot prerojena.

Tatjana zmedeno gleda Blaža, ki se ji počasi približuje.

BLAŽ: Popedenal te bom, da boš sijala kot zvezda repatica.

Še korak bližje.

BLAŽ: In uživala boš, kot še nikoli v življenju.

Še korak.

BLAŽ: Mogoče boš na koncu celo hotela zamenjat kariero.

Še.

BLAŽ: Te že vidim kot kraljico nočnega TV programa.

RAVNATELJICA: Blaž ...

BLAŽ: Nova Zvezdana! Si pripravljena?

RAVNATELJICA: Ne morem ... Mislim, saj mi laska, seveda, ampak ...

BLAŽ: Moraš! Od tvoje izjave je odvisen ugled cele šole!

RAVNATELJICA: Aja, to. Ja ... Seveda.

BLAŽ: In jaz sem tu, da ti pomagam.

RAVNATELJICA: Hvala. Ampak ni treba.

BLAŽ: Tatjana, kolikokrat si že bila na TV-ju?

RAVNATELJICA: Nikoli.

BLAŽ: Točno to: nikoli! Jaz sem tri mesece študiral nastopanje v Barceloni, Španija in ne morem ti povedat, kako zelo pomembna je predpriprava na javni nastop. Konec koncev zastopaš šolo. Ti gradiš našo javno podobo. Mimogrede: to boš imela oblečeno?

RAVNATELJICA: Ja. Ni v redu?

BLAŽ: Kamera doda 10 kil, ta barva pa sploh ... Pa podočnjaki, pa ... *Gleda v Tatjanino čelo.*

RAVNATELJICA *se tipa po rastočem rožičku*: Groza! Še buško imam.

BLAŽ: Malo make-upa in pravi kot osvetlitve. *Jo premika sem in tja* ... Evo, če imaš svetlobo z leve, se nič ne vidi. Imaš kakšno črno bluzo?

RAVNATELJICA: Ne. Razen tiste za pogrebe.

BLAŽ: Super, te bo optično stanjšala. Kdaj pridejo po izjavo?

RAVNATELJICA: Čez 45 minut.

BLAŽ: Dobro, bova natempirala, da se boš imela čas še it domov preobleči, prav?

RAVNATELJICA: Ampak -

BLAŽ: Nič, ampak. Ti se samo sprosti in se osredotoči na moja navodila. Vem kaj delam!

No, začniva. Vdih in izdih.

Dihanje.

Vdih – super ti gre! – zdaj pa doooooolg izdih in glas.

RAVNATELJICA: Kaj?

BLAŽ: Glas moraš spustiti, takole: Ooooooooooooo!

RAVNATELJICA *čisto tiho*: Oooooo.

BLAŽ: Bolj naglas!

RAVNATELJICA: Oooooo.

BLAŽ: Še bolj!

RAVNATELJICA: Kaj, če me kdo sliši? Kaj si bodo pa mislili -

BLAŽ: Kaj te briga, kaj si bodo mislili, dajmo!

RAVNATELJICA: Oooooo!

BLAŽ: Še!

RAVNATELJICA: OOOOOO!

BLAŽ: Ne kriči, te bo še kdo slišal. Ok, dajva zdaj pogledat držo in geste. Pokaži mi, kako stojiš.

RAVNATELJICA: Kako? Tako.

BLAŽ: Dobro. Za začetek daj noge skupaj, pa malo zarotiraj trup, ja. Še. Še. Rame v drugo smer, pogled desno zgoraj ...

Ravnateljico nevarno maje.

BLAŽ: Noge morajo bit kot korenine, vkopane v tla. Razumeš? Zdaj pa še roke. Ne, ne, ne . Prekrižane roke ne pridejo v poštev!

Ravnateljica skrije roke za hrbet.

BLAŽ: To tudi ne.

Ravnateljica preplete roke pred sabo.

BLAŽ: Ne.

Ravnateljica da roke v boke.

BLAŽ: Ne.

Ravnateljica pusti roke prosto bingljati ob sebi.

BLAŽ: Ne! Poglej, takole bova naredila: *demonstrira kako zlepit prste obeh dlani v trikotnik*. Važno je, da imaš prste vedno tako kot da so zalepljeni.

Ravnateljica ga posnema.

BLAŽ: In zdaj lahko roke svobodno premikaš sem in tja. No ...

Ravnateljica premika v trikotnik oblikovane dlani, kot da pleše nekakšen čuden ples.

BLAŽ: Super! Osnovna pozicija rok naj bo malo višja. Še, še ... *In ko je ravnateljčin ročni trikotnik v višini brade, reče Blaž:* Super! Naslednja točka: ko želiš kaj posebej poudariti, lahko takole potreseš z desno roko. Vidiš? Enostavno. Poskusi.

Ravnateljica poskusi.

BLAŽ: Dobro. Še z drugo roko. Super.

Ravnateljica spusti vse; roke, pozo, vse.

BLAŽ: Hej! Komaj sva naštimala pozo!

RAVNATELJICA: Vse me že boli! In nočem, da me spet v križu useka.

BLAŽ: To je dobro, to nelagodje moraš samo skanalizirati skozi telo in ga dati v besede.

RAVNATELJICA: Ne razumem.

BLAŽ: Daj glas svoji bolečini.

RAVNATELJICA: Kaj?

BLAŽ *zarjuje*: Auuuuuuu! Takole.

RAVNATELJICA: Auuuuuuu! Auuuuuuuuuuu! Auuuuuuuuuuuuuuu! AUUUUUUUUUUUUUUUUU!

BLAŽ: Dobro, saj nismo v živalskem vrtu.

RAVNATELJICA: Pardon.

BLAŽ: Zdaj mi pa povej, kaj boš rekla na televiziji.

RAVNATELJICA *se premakne iz uvežbane poze*.

POMOČNIK: Stop!

RAVNATELJICA: Listek imam na mizi.

BLAŽ: Kakšen listek?

RAVNATELJICA: Pripravila sem si kratko izjavo.

BLAŽ: In ti bi jo brala?

RAVNATELJICA: Imela bi ga v rokah, za vsak slučaj ...

BLAŽ: Odpade! Kaj si bodo pa mislili? Da nam šolo vodi ravnateljica, ki ne zna stavka povedat? Veš, ljudje imajo radi človeka, ki govori iz srca, ne iz glave. Daj, povej kaj si napisala. In – pazi, drža.

Dihanje. Luč, da ne bo videt buške – na vse to je treba mislit. Ok?

Ravnateljica se skuša ugnezditi v naučeno pozo -

BLAŽ: To, super! Tako ostani.

- in obstane v izjemno nenaravni drži.

RAVNATELJICA: Au, hrbet ...

BLAŽ: Zdrži. Akcija!

RAVNATELJICA: Naša šola si prizadeva za dialog -

BLAŽ: Prizadeva?

RAVNATELJICA: Ja.

BLAŽ: Ni to ena taka ... Ne vem ... Brezjajčna beseda?

RAVNATELJICA: Ne ... Zakaj?

BLAŽ: Ok, pozabi – samo, da se ti dobro počutiš. Daj še enkrat.

RAVNATELJICA: Naša šola si prizadeva za dialog -

BLAŽ: Drža!

RAVNATELJICA: Za skupno reševanje problema, čeprav imamo pri tem omejene pristojnosti.

BLAŽ: Poudari omejene.

RAVNATELJICA: Omejene.

BLAŽ: Še bolj! Omejene!

RAVNATELJICA: Omejene! Pristojnosti. Ja?

BLAŽ: Bolje! Pazi na roke. Poza.

RAVNATELJICA: Ja ... Omejene ...

BLAŽ: Pazi!

RAVBATELJICA: Omejene! pristojnosti in ... in ...

BLAŽ: Brez jecljanja.

RAVNATELJICA: In ... upoštevamo zakonsko določene -

BLAŽ: To ni ok. Nekaj močnejšega od upoštevamo rabiš: izpolnjujemo, izvršujemo, eksekutiramo. Ja: eksekutiramo!

RAVNATELJICA: Ja? Ne vem ... Meni je -

BLAŽ: No, probaj. Drža, dihanje, roke!

RAVNATELJICA: In eksekutiramo ... eksekutiramo?

BLAŽ: Dajmo, dajmo!

RAVNATELJICA: Pravila in predpise -

BLAŽ: Pretiha si.

RAVNATELJICA: Ja ...

BLAŽ: Bolj na glas!

RAVNATELJICA: Ja! ... Kaj sem še hotela povedat ...

BLAŽ: Dajmo! Kamera teče, folk doma te gleda!

RAVNATELJICA: Mi si želimo -

BLAŽ: Ne, ne, ne. Nič si ne želimo, saj ne pišeš Božičku.

RAVNATELJICA: Mi bi radi?

BLAŽ: Mi zahtevamo. Odločno, samozavestno!

RAVNATELJICA: Mi zahtevamo, odločno, samozavestno ... Kaj že? ... Da se ... Da se to neha.

BLAŽ: Podloži gesto!

RAVNATELJICA: Kaj?

Blaž ji pokaže par gibov z roko.

RAVNATELJICA *ponavlja za njim*: Da se to neha. Ja ... Te uši, da je konec ... Ne? ... Ja ...

BLAŽ: Super ti gre, Tatjana, zdaj pa vse to samo še trikrat hitreje, vse v enem izdihu!

RAVNATELJICA: Saj sploh ne vem, kaj sem povedala -

BLAŽ: Važno je, da zgleda prepričljivo. Dajmo, še enkrat, potem pa domov, po pogrebno bluzo. Poza: noge skupaj, rotacija v boku, pogled desno zgoraj. Super! In pičiš!

RAVNATELJICA: Mi bi radi v dialogu izpeljali eksekucijo omejenih! staršev in otrok in zahtevamo odločno, samozavestno, da se to neha!

In – Pok! – telebne po tleh!

TRETJA URA

1. lekcija: HODNIK

Varnostnikov teritorij je nadgrajen z bodečo žico. Andrej, z daljnogledom okrog vratu, sedi znotraj mej svojega prostora, buli v telefon in se krohota.

Mimo njega se - popolnoma ovita v dolgo, temno zaveso - oprezno premika senca. Neslišno drsi, dokler se ne zaplete v blago in – Tresk! – pade.

Varnostnika hrup takoj aktivira. Pogleda naokoli: nič!

Zavesa leži na tleh. Čisto pri miru.

Andrej stopi na stol in se loti preiskave avle z daljnogledom.

Nič.

Nadaljuje z buljenjem v telefon in hihitanjem. Tudi senca nadaljuje s plazenjem. Že je pri vratih in skoraj bo zginila iz varnostnikovega vidnega polja, ko se zavesa zatakne za vrata. Šment! Sopiha joče cukanje požgečka Andrejeva ušesa.

VARNOSTNIK: STOP! v naskoku: Tukaj je Slovenija!

Varnostnik odmotava plahto in najde po njo -

RAVNATELJICA: Au!

VARNOSTNIK: Ravnateljica?

RAVNATELJICA: Ja.

VARNOSTNIK: Vi ste oni?

RAVNATELJICA: Kdo?

RAVNATELJICA: Kaj? Kakšni teroristi, to, to je zavesa ... Za v pisarno.

VARNOSTNIK: Sem mislil, da ste ... No, saj veste. Teh je zdaj polno. Prava invazija. Je skoz po televiziji. Točno! Lahko dobim avtogram? Prej sem spet gledal posnetek. Za crknit smešno!

Ravnateljica čofne v solze in varnostnik ji kavalirsko ponudi kar zaveso.

VARNOSTNIK: Ne se sekirat! Če zgubite šiht, boste influencerka. 21. tisoč ogledov na YouTube! To je treba izkoristit: majčke, šalčke, svinčniki, šolski zvezki. V tem je prihodnost, ne pa v izobraževanju.

Ravnateljica pograbi svojo zaveso in odide.

VARNOSTNIK: Ej, kaj pa avtogram? Ta se je pa tudi začela nosit, odkar je bila po TV-ju.

Varnostnik se ravno udobno namesti in pogleduje v beležko, ko pride Blaž z zelo veliko in zelo težko škatlo.

BLAŽ: Odprti vrata! Andrej?

VARNOSTNIK: Ja?

BLAŽ: Mi odpreš vrata?

VARNOSTNIK: Jaz sem varnostnik, ne vratar.

BLAŽ: Lahko prosim odpreš ta kurčeva vrata, a ne vidiš, da težko nosim?

VARNOSTNIK: Ker ne treniraš. *Kaže svoje mišice:* Misliš, da to pride samo od sebe? Proteini, dieta, uteži, kardio, vsak dan fitnes. *Se potrka po glavi.* Pa tu notri mora štimat.

Blaž omaga in odloži škatlo.

Moška se motrita.

BLAŽ: Nekaj mi povej, Andrej. Kako si ti sploh prišel sem?

VARNOSTNIK: S kolesom. Nasproti Mercatorja sem doma.

BLAŽ: Misil sem, kaj si prej delal.

VARNOSTNIK: Večinoma sranje. Zdaj sem ven iz tega. Že eno leto. Kako si pa ti prišel sem?

BLAŽ: Z Audijem. Po štirih letih gimnazije in štirih letih fakultete.

VARNOSTNIK: Potem pa je tvoja punca poklicala teto Tatjano, da ti je dala službo, ne?

BLAŽ: Kdo ti je to povedal?

VARNOSTNIK: Po hodnikih se vse sorte šepeta.

BLAŽ: Jaz bi na tvojem mestu pazil, kaj govorim.

VARNOSTNIK: Aja?

BLAŽ: Ja. Po teh hodnikih bo kmalu zapihal nov veter.

VARNOSTNIK: Če bomo zapirali vrata, ne bo prepiha.

Napetost na vrhuncu.

VARNOSTNIK: Kaj imaš tu notri?

BLAŽ: Kaj te briga.

VARNOSTNIK: Moja služba je, da me briga.

Varnostnik se skloni k škatli.

Blaž se postavi med njega in škatlo.

BLAŽ: Da ne bi!

VARNOSTNIK: Bom!

BLAŽ: To je privat -

VARNOSTNIK: Na šolskem teritoriju -

Varnostnik plane po škatli,

BLAŽ ima še ravno dovolj časa, da zjavka: Pazi, da ne zlomiš ...

VARNOSTNIK: Playstation?!

Blaž pokima.

VARNOSTNIK: Hudo! *Spider mana* imaš?

BLAŽ: Ja.

VARNOSTNIK: Kaj pa *God of War*?

BLAŽ: Valda.

VARNOSTNIK: Noro, stari! Ampak. Ga ni škoda? Mulci vse uničijo.

BLAŽ: Saj ni za njih, halo?! To je igračka, za mojo novo pisarno. Zdaj pa se umakni, mudi se mi na sestanek.

VARNOSTNIK *sumničavo*: S kom?

BLAŽ: Kaj te briga.

VARNOSTNIK: Pa ne z ...

Blaž pograbi svojo škatlo in zapusti bojišče ponosno, kot se za glavnega petelina spodobi.

2. lekcija: ZBORNICA

AMALIJA: Lepo te prosim, koga to sploh zanima?

DRAGICA: Cel svet! Družbena omrežja so polna njenega fiaska. Še *meme* ima.

AMALIJA: Koga?

DRAGICA: Po moje bi se morali mi kot kolektiv distancirati od nje. Podati kakšno izjavo ali kaj takšnega.

AMALIJA: Boš imela zdaj na konferenci priložnost povedati vse, kar ti leži na duši.

DRAGICA: Si smešna? Ne morem ji v obraz reči, da je nesposobna, to ni lepo.

AMALIJA: Za hrbtom opravljat pa je?

DRAGICA: Absolutno! Toliko jo vseeno spoštujem.

MARIJA *pride. Na glavi ima čelado*: Jaz rabim bolniško. Mulci so neznosni.

DRAGICA: Pri meni so tudi vsi nazaj. In praskajo se trikrat bolj, kot prej. *Mariji, ki si želi sneti čelado*: Da ne bi kje!

MARIJA: Pa saj nimam -

DRAGICA: Nikoli ne veš.

Marija obsedi, s čelado na glavi.

MARIJA: Kako dolgo misli trajat ta konferenca? Izmozgana sem.

DRAGICA: Jaz imam ob treh nohte.

Pride Veronika, z venčkom na glavi.

VERONIKA: Živjo!

DRAGICA: Kaj imaš pa to?

VERONIKA: Preventiva za uši. Vse naravno, na bazi eteričnih olj. Bi ga imela?

DRAGICA: Da še moške odženem? Ne hvala!

VERONIKA: Amalija?

AMALIJA: Osemintrideset let že učim, pa še nikoli nisem dobila uši.

MARIJA: Pri tebi so tudi vsi nazaj?

VERONIKA: Vsi. Na srečo. Imam eno problematično družino, ko res ni dobro, da je otrok preveč doma. Socialni sem že dvakrat povedala, da sumim na nasilje, pa nič.

AMALIJA: Je klicala CZS?

VERONIKA: Ja, so že imeli razgovor in zaključili, da ni nič alarmantnega. Tamali pa danes spet z buško! Bom zdaj povedala še ravnateljici. Nekaj je treba naredit.

DRAGICA: Nima smisla. Ima ona svoje buškaste probleme. Je nisi videla?

VERONIKA: Kje?

DRAGICA: Po televiziji!

VERONIKA: Nimam TV-ja.

MARIJA: Kaj pa delaš s plačo, da si še televizije ne moreš kupit?

VERONIKA: Nočem je. Poneumlja.

MARIJA: To pa ni res! Veš koliko turških besed sem se naučila, ker gledam nadaljevanke.

DRAGICA: Poglej na netu. Vtipkaš Nora ravnateljica. Ima že več kot 35 tisoč ogledov. Celo peticija, da jo vržejo iz šole že obstaja. *Gleda v telefon*. Evo, 212 podpisov. Prepošljem kateri?

V zbornico vstopita Blaž, našopirjen kot pav

in ravnateljica, ki gleda v tla in le bežno pokima v smer pozdravov.

MARIJA *šepeta*: Trije Helexi, po moji strokovni oceni.

BLAŽ: Dober dan vsem.

DRAGICA: Dan, gospod pomočnik ravnateljice!

BLAŽ: Hvala, da ste prišle.

MARIJA: Kot da smo imele izbiro.

BLAŽ: Z gospo ravnateljico sva sklicala ta izredni sestanek, ker kljub temu, da se je bojkot predčasno zaključil -

AMALIJA: En dan so zdržali.

BLAŽ: Še vedno nismo rešili problema, ki je bil povod za bojkot: uši!

DRAGICA: Res je!

BLAŽ: Da bi to težavo kar najhitreje eliminirali in da njeno reševanje ne bo vplivalo na vaše delo, sva ... me je gospa ravnateljica prosila, da prevzamem vodenje operacije.

AMALIJA: Kdo drugi bi bil boljši za ukvarjanje z zajedalci kot zajedalec.

BLAŽ: Tatjana, bi rada še kaj dodala ali lahko nadaljujem?

RAVNATELJICA: Ne, ne ... Kar izvoli.

BLAŽ: Torej, ne bom vam lagal; pred nami je veliko težkega dela.

MARIJA: Jaz ne bom zmogla dodatnega stresa.

BLAŽ: Ampak skupaj nam bo uspelo zajezi ta parazitski val. V to sem prepričan. Zdaj pa h konkretnostim. Zelo vas bo veselilo, da bom vso komunikacijo s starši glede uši, prevzel jaz.

MARIJA: Hvala bogu!

BLAŽ: Z gospo Jezovičevno, ki je predstavnica starševske civilne iniciative sva že imela prvi konstruktivni sestanek.

AMALIJA: A v grmovju?

BLAŽ: Prosim?

AMALIJA: Nič, nič.

BLAŽ: Torej, naša primarna naloga je popolnoma preprečiti ušem, da se zadržujejo, zbirajo ali bivajo na šoli. Za vas sem pripravil osnutek urgentnih ukrepov – izvolite!

Deli liste.

DRAGICA: O, nekdo se je pa potrudil.

BLAŽ: Seveda so to zgolj začetne sankcije, ki se bodo v prihajajočih dneh nadgrajevale.

Torej: Raziskave kažejo, da sta pri preventivi ključni varnostna razdalja in zaščita. Uvajamo 1,5 metra razdalje med učenci. In obvezna pokrivala.

DRAGICA: Končno!

AMALIJA: Čakaj, tu piše za vse, ki se zadržujejo v šoli.

MARIJA *kaže na svojo čelado*: Je to v redu?

BLAŽ: Šola že ima seznam ustreznih ponudnikov.

AMALIJA: In ovadbo za korupcijo ...

BLAŽ: Lahko prosim nadaljujemo? Za vprašanja bo čas na koncu. Pravilo socialne distance velja tudi za vse skupne prostore. Tudi za zbornico.

Tišina, v kateri Blaž počaka, da se Veronika in Marija presedeta. Amalija stoično vztraja na svojem mestu.

Hvala. Drugič: Ob vsakem sumu na uši je treba otroka ali odraslo osebo takoj prijaviti v Evidenco ušivih. Potrudili se bomo, da bo evidenca čim prej tudi kot aplikacija za telefon. Saj res, Tatjana – Matej sporoča, da bo rabil dodatna sredstva za razvoj. Sem že gledal, nekaj lahko gre iz knjižničnega fonda. Spomni me potem, da rešiva tole. Torej, zaenkrat bo Evidenca na voljo kot interna baza podatkov, aktualni rezultati pa bodo javno dostopni v avli.

DRAGICA: Pardon, kaj pa na FB-ju?

BLAŽ: Všeč mi je, kako razmišljaš, Dragica!

AMALIJA: Kaj pa varstvo podatkov?

BLAŽ: Tretjič: Diagnosticirani ušivci en teden ne bodo smeli v šolo. Predlogi so, da se uvede šola na daljavo, ampak – med nami rečeno – sami so si krivi, če bodo zaradi lastne malomarnosti nevedni, a ne? Zaenkrat se ne bomo obremenjevali s tem.

AMALIJA: Lepo vas prosim, par uši imajo na glavah, mi pa iz tega delamo antično tragedijo!

DRAGICA: Saj je!

AMALIJA: In ti predlogi bi naj bili katarza?

BLAŽ: Vi ste še prejšnji sistem, Amalija, verjetno težko sledite trendom v managmentu.

AMALIJA: To je pa višek!

MARIJA: Amalija, nehaj. Drugače bomo do večera tukaj.

BLAŽ: Glejte, če je vse skupaj preveč za vas, lahko penzijo dočakate na Zavodu.

RAVNATELJICA: Blaž!

BLAŽ: Se opravičujem, ampak zdaj res ni čas za osebna obračunavanja. Smo na robu katastrofe; in to ravno zaradi takšnega odnosa! Pardon. Kje sem ostal? Aha ... Četrtrič: Oznake.

Subjekte bomo s pomočjo nalepk razvrščali v različne rizične kategorije. *Pokaže pisane nalepke.*

Tukaj je vzorec nalepk, jutri zjutraj vas bodo čakale v razredu.

DRAGICA: Lušno.

BLAŽ: Različne barve služijo različnim kategorijam. Recimo: rumena za prve stike, ki jih je čim prej treba odstraniti iz šole, črna za tiste, ki so uši še enkrat preboleli, in tako dalje.

VERONIKA: Jaz bi samo opozorila na spolno nevtralne barve.

BLAŽ: Saj roza ni mišljena za punčke, ampak za simpatizerje ušivcev. Ne skrbi, Veronika. Pazimo, da ne diskriminiramo. Barvno legendo in navodila za razvrščanje imate v prilogi. Vidite?

DRAGICA *obrača list*: Aha, super, super.

AMALIJA: Pismo rosno, Tatjana! Tebi se zdi to v redu?

RAVNATELJICA: Ne, mislim ... Ja. Z vseh strani pritiskajo name; starši, novinarji, občina ... Saj to je samo začasno. Dokler se to z ušmi ne uredi. A ne?

AMALIJA: Kaj pa starši pravijo na to?

BLAŽ: Svet staršev nam je dal proste roke, civilna iniciativa Stop ušem! nas stoprocentno podpira, pričakujem sicer nekaj skeptikov, ampak ti bodo protestirali samo zato, ker so kolaborantje. Če ste za, bi počasi zaključili. Malo se mi mudi, saj razumete. Materiale v miru proučite, če pa imate kakšno vprašanje, so vam vrata moje pisarne vedno odprta. Edino potrkajte prej, a prav? Vse dodatne materiale dobite še po mailu in po e-asistentu. Aja, ukrepi začnejo veljati takoj.

MARIJA: Ja, dovolj časa smo zgubili.

BLAŽ: Marija, prosim, da si nadeneš zeleno nalepko.

MARIJA: Kaj? Zakaj?

BLAŽ: Leglo problema je v tvojem razredu in dokler nisi potrjeno negativna, ogrožaš druge.

MARIJA: Ampak jaz nimam uši. Poglej!

Marija si hoče sneti čelado.

Dragica krikne.

BLAŽ: Čelado na glavo!

Marija zmedeno obsedi, s čelado na glavi.

DRAGICA: Takšnim bi morali prepovedati vstop v zbornico. Začasno.

BLAŽ: Računam, da bomo v kratkem vzpostavili kontrolno vstopno točko. Do takrat pa, Marija – *Prilepi nalepko na Marijino ramo.* Pravila so pravila!

MARIJA: Pa kaj vam je? Ne morete me tako označiti.

DRAGICA: Če je vojna, je vojna za vse.

VERONIKA: Saj zelena barva pomirja.

MARIJA: Tatjana!?

3. lekcija: HODNIK

Bodeča žica, protišni napisi in kup zidakov uokvirjajo varnostnika, ki sedi za mizo in se sklanja nad papirje.

VERONIKA: Živjo, Andrej!

Varnostnik zardi in pogleda v tla.

VERONIKA: Kaj počneš?

Iz Andreja ni odgovora, zato Veronika pogleda čez njegovo ramo, v liste na mizi.

VERONIKA: Zgleda kot ... Poezija! Andrej, ti pišeš pesmi?

Rdečica in molk.

VERONIKA: Pred mano ti pa res ne rabi bit nerodno! Poezija je najčistejša pesem duše in jo je treba slaviti.

Varnostnik prikima.

VERONIKA: A lahko vidim?

Varnostnik odkima.

VERONIKA: Obljubim, da bom brala s srcem.

Varnostnik spet odkima. Ampak manj odločno.

VERONIKA: Proooooosim!

Varnostnik ji da list.

VERONIKA bere:

UŠI

mali blontni (3B?) z rdečo torbo se je 2x popraskal

rjavi lasje, do sredine hrbta in blontna s krajšimi

(se mi zdi, da 2A)

sta si delali kite, zraven še en fant (modra spajdermen torba)«

Zanimivo! En tak modernistični impresionizem ali kaj? To ti pa res ne bi prisodila, Andrej! Takšna ... brutalna zdajšnjost.

Nik Geč, rumena nalepka, sam

pride sošolec? (črna torba z belimi kvadrati), rjavi lasje in se pogovarja z njim

Kako ganljivo. Poglej, jočem!

Andrej je tik pred tem, da Veroniko objame. No, mogoče ne ravno objame, bolj potreplja po hrbtu ali boksne v ramo, ko pride Blaž.

BLAŽ: Stran od nje! Veronika, kaj ti je naredil?

VERONIKA: Ganil me je!

BLAŽ: Kaj?

Veronika mu pokaže list. Vsebina napisanega seveda vzbudi radovednost v pomočniku ravnateljice, na misli izganjanja uši.

VARNOSTNIK: Seznam stikov.

BLAŽ: Zanimivo. Cenim samoiniciativnost.

Varnostnik se vprašujoče zazre v Blaža.

BLAŽ: Da sam nekaj narediš.

VERONIKA: In da te ni sram pokazat svojih čustev. Sebe.

Objem!

Veronika stisne k sebi Andreja. Blaža ta akcija stisne nekje pri srcu – no, bolj egu – in zato še sam razširi svoje roke, s katerimi oklepa Veroniko in izrinja Andreja. Prerivanje se konča z na tleh ležečo Veroniko in objemom Andreja in Blaža.

BLAŽ: Ne se me dotikat, peder!

In odrine Andreja.

VARNOSTNIK: Komu praviš peder, peder?!

In odrine Blaža.

VERONIKA: Hej! Nehajta!

VARNOSTNIK: On je začel!

BLAŽ: Ne, on!

VARNOSTNIK: On ti non stop teži!

BLAŽ: On bi ti pa rad težil, pa si ne upa!

VARNOSTNIK: On mi ne pusti, da bi ti težil!

VERONIKA: Dovolj! Saj nismo v vrtcu, jebemti! *Globoko vdihne in izdihne, preden nadaljuje:* Poslušajta, res sem hvaležna vesolju za vajino prisotnost v mojem življenju. Odprla sta mi nove svetove, prinesla nove energetske sile, tako da: hvala, iz srca! Bi vama pa rada povedala, da ... da ... smo lahko samo prijatelji. In to nima nobene veze z vama, oba sta čudovita, krasna mlada moška in prepričana sem, da bi vsaka ženska bila srečna, če bi imela možnost bit z enim od vaju, no, ali z obema naenkrat – kar pač komu paše, a ne? Ampak ... V mojem življenju ni prostora za partnerja. Rada bi čim več naredila na sebi, preden srečam svojo dušo dvojčico. Kar bo čez eno leto, sedem mesecev in štiri dni, kot mi je povedala moja astrologinja. Zato me že enkrat nehajta preganjat kot dve sestradani hijeni! *Spet globoko vdihne, da se umiri.* Dajmo se osredotočit na naš prijateljski odnos, ki nam dolgoročno lahko ogromno da, prav?

Tišina.

BLAŽ: Veronika, jaz ne vem, od kod ti ideja, da me zanimaš. V seksualnem smislu. Si me kar prizadela s tem namigovanjem. Ampak dobro, se bom delal, da se ni zgodilo ... Upam samo, da moja zaročenka – s katero se bom poročil 14. februarja in katero globoko in predano ljubim – ne izve za to. Ker ona pa ... Ne vem, kako bi ona prenesla, da me hočeš.

VERONIKA: Hvala ... Za razumevanje. Zdaj pa moram it.

VARNOSTNIK: Veronika?

VERONIKA *se v odhajanju obrne.*

VARNOSTNIK: Če hočeš, te počakam. To eno leto. Kdaj točno si rekla? Da si dam v koledar.

In Veronike ni več.

BLAŽ: Kaj si pa misli, da je!

VARNOSTNIK: Ja! Da bi jaz in ti ... Oba naenkrat ... Bolano!

BLAŽ: To so te feministke.

VARNOSTNIK: Ja, preklete lezbijke. So nam fauš kurcev.

BLAŽ: Pa sploh ni tako lepa, kot si misli.

VARNOSTNIK: Premale joške. Pa lase bi si lahko začela barvat. In hočeš slišat nekaj res ogabnega?

BLAŽ: Povej.

VARNOSTNIK: Ne brije se pod pazduho.

BLAŽ: Ne me jebat!

VARNOSTNIK: In ni zgledalo, kot da je malo pozabila kakšen dan, dva. Ne, ne, šopek dlak sem videl.

BLAŽ: Takšne se ne bi niti s palico dotaknil.

VARNOSTNIK: Dlake vstran! Kaj pa smo – živali?

BLAŽ: Točno to. Čakaj – ti se tudi?

VARNOSTNIK: Kaj?

BLAŽ: Ja, briješ. Pod pazduho?

VARNOSTNIK: Si nor? Misliš, da sem peder?!

BLAŽ: Valda, da nisi! Ti si pravi dedec!

Blaž ga lopne po rami.

VARNOSTNIK: Ti tudi!

Ga lopne nazaj, da Blaža teža udarca kar prestavi z mesta.

Strinjajoča se tišina.

BLAŽ: Glede teh tvojih seznamov: kako dolgo jih že pišeš?

VARNOSTNIK: Od prve uši naprej.

BLAŽ: In to vsak dan?

VARNOSTNIK: Ja. Najprej sem popisoval samo ušive. Da se jim izognem, a veš? Potem sem začel sledit sumljivemu vedenju kot je praskanje, zdaj pa popisujem tudi tiste, ki se družijo s tistimi, ki se praskajo.

BLAŽ: Izjemno!

VARNOSTNIK: Ej, lahko bi pa šola navabila kakšen dron! Izraelski so najboljši. Testirani na ljudeh. Pa bi jih potem, kot oni, z razdalje šicali, kaj praviš?

BLAŽ: No ...

VARNOSTNIK: Ti kar v miru razmisli. Aja, pa to sem ti hotel povedat; nalepke ful pomagajo. Takoj veš, kje je komu mesto.

BLAŽ: A ne? V zbornici pa tak halo.

VARNOSTNIK: Babe. Kaj pa one vejo o varnosti.

BLAŽ: Nič.

VARNOSTNIK: Nič. Pametujejo pa, kot da imajo tri vojne za sabo.

BLAŽ: Poslušaj, Andrej, bi se lahko čez kakšno urco oglasil pri meni v pisarni? Vzpostaviti hočem kontrolno točko. Nadzor in hitra diagnostika, nič kompliciranega.

4. Ilekcija: GRMOVJE ZA ŠOLO

Amalija kadi ob novo zasajenem napisu KAJENJE PREPOVEDANO! Na rami ima nalepko roza barve. Pride Dragica, z enim tistih pokrival, ki plahutajo v metru in pol razdalje do drugih.

AMALIJA: Te ni nobeden videl?

DRAGICA: Ne, sem šla skozi kuhinjo. Je res, da jim nisi hotela dat nalepk?

AMALIJA: Je.

DRAGICA: In da je moral pomočnik ravnateljice prit v razred in urgirat?

AMALIJA: Ja.

DRAGICA: In da je tudi tebi dal nalepko.

AMALIJA *se obrne in jo pokaže*: Ponosna simpatizerka in podpornica ušivih.

DRAGICA: In da si mu rekla: Pejd u tri svinjske riti!
AMALIJA: Kar izvirno, se ti ne zdi?
DRAGICA: Amalija, ne zabavaj se. Boš res ostala brez službe.

Pride Veronika, z umetelno zavito ruto na glavi.

VERONIKA: Moji so se stepili zaradi nalepk!

DRAGICA: Kako stepili? Saj ne smejo bit tako blizu.

VERONIKA: Najprej sta si jo Tjaša in Jurij izmenjala, ker je Tjaša hotela imeti zlato in potem so vse punce hotele zlate in potem je Oton rekel, da noče črne, ker je to smrt in seveda so začeli kričati in metat tiste nalepke sem in tja ... Skratka: kaos! Sploh jih nisem mogla nazenirat.

AMALIJA: V dobri stari Jugoslaviji si rekel, da ne bomo smeli na štafeto, pa so takoj zamrznili.

DRAGICA: Drugič pokliči varnostnika. Veš koliko novookuženih je lahko zaradi takega incidenta.

Priteče Marija, z alufolijo ovito okrog glave in z veliko črno piko na čelu.

MARIJA: Kap me bo, prisežem!

Pobrska po torbici in čop – čop – čop – pogoltne par tablet.

DRAGICA: Tebi gre res na -

MARIJA: Boljše. Imela sem prosto uro in ker ne smem bit v zbornici -

AMALIJA: Zahvaljujoč Dragici.

MARIJA: Sem šla v trgovino pa lekarno. Nalepko sem si seveda dala dol, da me ne bi čudno gledali. No, potem pridem nazaj, grem mimo varnostnika, on pa: Kje je nalepka? Mu vse razložim, rečem, da si jo bom v razredu dala spet gor, on me pa gleda, kot kakšen buldog, preden napade. Naredi korak proti meni, me takole zgrabi ...

Demonstrira prijem na Veroniki.

VERONIKA: Au!

MARIJA: Ja, točno to! Jaz rečem Au! ampak on kar ne neha. *Laja v Veroniko:* Pravila so za to, da se jih spoštuje! Če je vojna, je vojna za vse! V naših vrstah ne bomo trpeli izdajalcev! In potem ... Potem iz žepa potegne flomaster in mi nariše na čelo tole!

AMALIJA: Pismo rosno, sami norci.

MARIJA: Pa še alkoholc je!

DRAGICA: Ni. Meni je rekel, da nič ne pije.

MARIJA: Flumaster! Vidiš – ne gre dol.

VERONIKA: Piling z rožmarina, mirte, olivnega olja in soli baje pomaga.

AMALIJA: Poznam manj kompliciran recept.

Amalija poslini prst in začne drgniti Marijino čelo.

MARIJA: A si normalna?! Veš koliko je to enih bacilov.

AMALIJA: Pa se daj s svojo slino.

DRAGICA: Previdnost je mati modrost.

AMALIJA: Podarjenemu konju se ne gleda v zobe.

DRAGICA: Lastna hvala, cena mala.

VERONIKA: Lepa beseda lepo mesto najde.

DRAGICA: Kdor se zadnji smeje, se najslajše smeje.

MARIJA: Najboljše pa so pečene piške!

Trenutek tišine v kokošnjaku.

DRAGICA *Amaliji*: Dobro, nam lahko poveš, zakaj si nas zvlekla sem?

AMALIJA *pokaže na Marijino piko*: Zaradi tega!

MARIJA *prične hlipati*: Pa kaj sem spet ... Ne morem več tako ...

AMALIJA: Evo, to se mora nehat!

MARIJA *v joku*: Oprosti, ne morem si pomagat -

AMALIJA: Ne ti. Ta norija! Uši!

DRAGICA: Saj sledimo programu -

AMALIJA: Ta program se mora nehat. Ne vidite, kaj se dogaja? Bojimo se drug drugega.

DRAGICA: Jaz se bojim samo uši.

MARIJA: Pssst!

Tišina.

MARIJA: Lažni alarm.

AMALIJA: Evo, na lastni šoli nas je strah. In zakaj?

DRAGICA: Zaradi smrdljivih umazancev.

AMALIJA: Zaradi ambicioznega sebičnega mulca, ki bi ga že zdavnaj bilo treba postaviti na svoje mesto!

DRAGICA: On vsaj nekaj naredi.

AMALIJA: Ja, sranje! Pa saj nisem edina, ki se ji vse to zdi popolnoma nedopustno?

MARIJA: Nisi.

VERONIKA: Vsi imamo pomisleke, ampak -

AMALIJA: Ste tiho.

MARIJA: Kaj pa naj? Saj vidiš, kaj se ti zgodi, če ...

AMALIJA: Čas je, da se ta norija neha!

MARIJA: Ja.

AMALIJA: Da stopimo skupaj.

DRAGICA: Na meter pa pol.

AMALIJA: In vzamemo stvari v svoje roke.

MARIJA: Ja!

VERONIKA: Bodi sprememba, ki jo želiš videt v svetu!

AMALIJA: Dragica?

DRAGICA: Imaš kakšen konkreten predlog?

AMALIJA: Ja. Najprej je treba reči bobu bob.

MARIJA: Kakšen Bob? Če bo preveč ljudi zraven, bo samo hitreje prišlo Blažu na ušesa in potem saj veste ... *si z roko potegne čez vrat.*

AMALIJA: Hotela sem reči, da se moramo najprej pogovoriti znotraj kolektiva.

VERONIKA: Res je.

AMALIJA: In govoriti s Tatjano, pa s starši.

DRAGICA: Nima smisla.

MARIJA: Starši podpirajo ukrepe.

AMALIJA: Ker sploh ne vejo, kaj v resnici podpirajo.

DRAGICA: Briga njih. Samo, da je mir.

MARIJA: Res je.

AMALIJA: Če s pogovori ne bomo nič dosegli, gremo pa na barikade.

VERONIKA: Prosim?

AMALIJA: Štrajk, protest, upor!

MARIJA: Revolucijaaaaa!

VERONIKA: Vsi skupaj; učitelji, učenci in starši.

DRAGICA: *Swinger party* za uši.

VERONIKA: Saj bomo imeli zaščitno opremo in razdaljo.

MARIJA: Pa molotovke in granitne kocke!

AMALIJA: Brez nasilja.

VERONIKA: Ja, en tak miroljuben, sedeč protest.

MARIJA: Jaz ne morem sedet na tleh. Mehur.

VERONIKA: Lahko pa naredimo virtualni protest. Da lahko vsi sodelujejo. Globalno. In peticijo.

DRAGICA: Peticija je nujna!

VERONIKA: Ja! Napišemo vse naše zahteve –

AMALIJA: Zaščita najšibkejših –

MARIJA: Po zdravem delovnem okolju!

DRAGICA: Brez uši in otrok!

AMALIJA: Mislila sem, da bi ustanovili fond za nakup šampona za uši za tiste, ki -

VERONIKA: Ja. Naravnega, brez težke kemije!

DRAGICA: Lahko najdemo sponzorje. Zastonj vzorci v zameno za reklamo.

MARIJA: Jaz bi kontaktirala kar velike farmacevtske združbe -

VERONIKA: Nujno moramo vključit še pravico do prostega gibanja – meni se zdi grozno, da morajo otroci sedet za mizami med poukom.

MARIJA: Ne, ne, ne! Vsak na svojem stolu, brez nenadnih gibov in kričanja, brez -

DRAGICA: A se lahko skoncentriramo na tisto, kar je res pomembno?

AMALIJA: Hvala, Dragica! Torej; bratstvo in -

DRAGICA: Daljše malice!

MARIJA: Bolniške.

VERONIKA: Jutranja joga.

DRAGICA: Pa več sindikalnih izletov.

AMALIJA: Lepo vas prosim! A lahko -

V žaru revolucije učiteljice ne opazijo varnostnika, ki se jim prikrade za hrbet.

VARNOSTNIK: Aha! Kriminalke!

AMALIJA: Častna Titova, enkrat te bom –

VARNOSTNIK: Ne ubogate!

DRAGICA: Andrejček, dragec –

VARNOSTNIK: Kršite odlok o prepovedi zbiranja več kot treh oseb!

AMALIJA: Kakšen odlok?

VARNOSTNIK: Od danes se ne smete več družiti! V okrožnici vse piše.

VERONIKA: Nismo vedele -

MARIJA: Samo na zrak smo šle.

VARNOSTNI: *Igoracia iuris nocet!* Gremo, narazen!

5. Ilekcija: PRI RAVNATELJICI

Ravnateljica zgneta ob odprtem oknu kadi, ko v pisarno vdre Blaž.

BLAŽ: Ti kadiš?

RAVNATELJICA: Ne. To je eno nova dieta.

BLAŽ: Z nikotinom?

RAVNATELJICA: S stradanjem. Cigarete pomagajo pri napadih lakote. Bom nehala, takoj ko se odvadim odvisnosti od hrane.

BLAŽ: Povej, kaj me rabiš?

RAVNATELJICA: Glede teh uši -

BLAŽ: Bi kavo?

RAVNATELJICA: Ne. Poklicala sem te -

BLAŽ: Še vedno nimaš mašince? Kavni avtomati so novi fikusi, veš? To mi je Nives rekla. Aja, pa naročila mi je, da te lepo pozdravim.

RAVNATELJICA: Hvala.

BLAŽ: Veš, tudi njej se ne zdi, da bi morala dat odpoved.

RAVNATELJICA: Kakšno odpoved?

BLAŽ: Zaradi tega škandala z bojkotom in televizijo. Ampak saj zdaj imamo spet vse pod kontrolo, nič bat.

RAVNATELJICA: Ja, glede tega –

BLAŽ: Oprosti, da te prekinjam. Čez 5 minut imam drug sestanek, tako da dajva pohitet.

RAVNATELJICA: Zakaj pa nisi prišel prej? Pred dvema urama sem te klicala.

BLAŽ: Tatjana, eni dejansko delamo, ne zgolj sestankujemo.

RAVNATELJICA: Dobro, rada bi se pogovorila o tvojem razkuževalnem planu. Starši izražajo pomisleke, učitelji so proti -

BLAŽ: Kdo?

RAVNATELJICA: Niso važna imena.

BLAŽ: Seveda so, ker so vedno ista!

RAVNATELJICA: Kot javna inštitucija si ne moremo privoščiti tako rigoroznih ukrepov ob tako minorni težavi.

BLAŽ: Zaradi teh ukrepov imamo po dveh dneh 20 % manj uši in projekcije kažejo, da lahko pridemo do konca tedna pod 50% –

RAVNATELJICA: Obstajajo zakoni –

BLAŽ: Vse je znotraj zakona, sem preveril.

RAVNATELJICA: Potem pa zdrava pamet! Ne moremo žigosati otrok, kot da smo v srednjem veku!

BLAŽ: To so najsodobnejši epidemiološki pristopi, ki –

RAVNATELJICA: Vrhunska bedarija, če mene vprašaš –

BLAŽ: Dobro, imaš ti kak boljši predlog?

RAVNATELJICA: Ne, mislim ... Saj so samo uši, to se uredi samo po sebi. Še vedno se je.

BLAŽ: Boš to povedala novinarjem, ko te bodo spraševali, zakaj je prišlo do drugega vala? Pa staršem? Pa županu, ljudem iz Zavoda za šolstvo in ministrstva? Zdaj se je še Cerkev vmešala. Zjutraj sem imel na telefonu župnika, ki mi je razlagal, da so uši kazni božja za tvoje prešuštniško življenje.

RAVNATELJICA: Moje? Moje prešuštniško življenje?!

Ravnateljica se v borbi proti solzam zateče k cigareti.

BLAŽ: Glej, Tatjana, ne obsojam te. Ženska si, imaš pač bolj mehko srce, nič ni narobe s tem.

Ampak bit vodja zahteva trdo kožo. Za to moraš imeti jajca. In zobe, da ugrizneš nazaj, ko je treba. V zdajšnji krizi rabimo stabilne, odločne, mlade ljudi, ki se ne bojijo konfrontacij.

Aaaaaaa!

v napetost pisarne zareže krik. Blaž nemudoma skoči za Tatjano.

RAVNATELJICA: Kaj je bilo to?

BLAŽ: Ne vem. Ampak, če je spet kakšen tik-tok kričalni izziv, bom prepovedal telefone!

Spet krik, tokrat:

Na pomoooooč!

6. Ilekcija: PRED VRATI TELOVADNICE

Kaos!

AMALIJA *trka na vrata*: Me slišite? Halo?!

DRAGICA *snema dogajanje s telefonom*: Drama s talci na osnovni šoli -

AMALIJA: Ti to snemaš?

DRAGICA: Seveda. Za FB, IG, YouTube in Tik-Tok.

AMALIJA: Si nora?! Takoj nehaj!

DRAGICA: Ljudje imajo pravico vedet.

MARIJA: Moji živci ... *S tresočo roko izbrska iz torbice tablete in pogoltne eno.*

AMALIJA *razbija po vratih*: Odprite!

DRAGICA *govori v kamero telefona*: Tragedija na osnovni šoli se nadaljuje -

Pritečeta Blaž in ravnateljica.

RAVNATELJICA *zasoplo*: Kaj ... se ... dogaja?

AMALIJA: Otroke je vzel za talce!

RAVNATELJICA: Kaj?

AMALIJA: Učence je ugrabil. V telovadnici so.

MARIJA: Pobil jih bo! Pobil!

RAVNATELJICA: Kdo?

MARIJA: Psihopat!

AMALIJA: Varnostnik!

RAVNATELJICA: Naš varnostnik?

BLAŽ: Andrej?

AMALIJA: Ja!

DRAGICA: Jaz sem že od začetka govorila, da je sumljiv, pa me ni nihče resno jemal.

AMALIJA: V telovadnici jih ima zaprte. Celo nižjo stopnjo!

RAVNATELJICA: To je ... 246 otrok!

DRAGICA: Pri meni ena manjka.

RAVNATELJICA: To je 245 otrok!

MARIJA *kriči*: Ubil jih bo, vse bo pobiiiiil! Vsi bomo umrli!

AMALIJA: Marija, pojej še kakšen bombonček, prav?

MARIJA *pokima in privleče iz torbice tablete*: Poje eno. Pa še eno. Pa še dve.

RAVNATELJICA: Zakaj to dela? Kaj bi rad?

AMALIJA: Ne vemo.

MARIJA *ponuja svoje tablete*: Bi še kdo?

AMALIJA: Noče govorit z nami.

BLAŽ: Bedarija. *Potoľče po vratih*: Andrej? Tukaj pomočnik ravnateljice. Ukazujem ti, da takoj odpreš vrata in nehaš s temi neumnostmi! Andrej? Andrej!

RAVNATELJICA: Ima kakšno orožje?

BLAŽ *odskoči od vrat*.

DRAGICA *v kamero telefona*: Vprašanje ali je ugrabitelj oborožen, ostaja -

BLAŽ *Dragici*: Nehaj s tem.

AMALIJA: Ne, mislim, da ne.

MARIJA: To je vse zaradi uši, vam povem.

BLAŽ: Ne govori neumnosti.

MARIJA: Ko je planil v moj razred je kričal: Ušivci, z mano!

BLAŽ: Mogoče je mislil ljubkovalno.

DRAGICA: To so steroidi! Sem brala enkrat na fejsu – veste kaj to naredi možganom? Risanke! In potem pač pride to tega ratatatataaa!

Ob Dragičini simulaciji streljanja se vsi vržejo na tla, kaj pa naj drugega. Medtem ko ostale še stiskajo glave k tlom, se Blaž začne plaziti v stran.

RAVNATELJICA: Kam pa ti?

BLAŽ: Premlad sem, da bi umrl!

MARIJA *se obesi na njega*: Vzemi se s sabo!

BLAŽ: Pusti me!

MARIJA: Pomagaj mi. Noge mi ne delajo. Od šoka. Ali pa od tablet.

DRAGICA *si čisti obleko*: Ravnateljica, s čistilkami bo tudi treba nekaj naredit. Saj taka ne morem pred kamere.

RAVNATELJICA in BLAŽ: Kakšne kamere?!

DRAGICA: Televizija.

RAVNATELJICA in BLAŽ: Nobene televizije!

Se spogledata, presenečena nad dejstvom, da se strinjata.

DRAGICA: Dobro, tudi za svoje sledilce ne morem bit kot cigan! Ok, na IGju lahko dam kak filter čez - *in brska po telefonu*.

RAVNATELJICA: Dajmo se zbrat, prosim! Prva stvar, ki jo je treba narediti je -

BLAŽ: Poklicat policijo!

MARIJA: Samo policije ne! Vse je na recept, prisežem! Kar pa ni, so pa vitamini. Tako so mi rekli.

BLAŽ: TAKOJ naj pridejo sem! Policija, gasilci, civilna zaščita, vojska -

DRAGICA: Specialna enota, zgoraj brez, častna straža v spoliranih uniformah, mmmmm!

BLAŽ *hoče oditi*: Grem kar začeti telefonirat.

RAVNATELJICA: Počakajmo s policijo.

AMALIJA: Se strinjam! Lahko bi ga razjezilo.

BLAŽ: Tatjana, ne bodi nora! Mi ne moremo prevzet takšne odgovornosti. Naj pridejo profesionalci urediti to sranje, mi si pa umijemo roke.

MARIJA: Ja, roke si je treba umivat. To je največje leglo bacilov. Ojoj, tudi rok ne čutim več.

Blaž spet v odhajanju.

DRAGICA: Kam greš?

BLAŽ: Kam? ... Klicat ... Starše?

AMALIJA: Nikakor! To bo šele drama.

RAVNATELJICA: Absolutno nobenih staršev! Amalija, stranski vhod?

AMALIJA: Zaklenjen.
RAVNATELJICA: Požarni izhod?
AMALIJA: Zabarikadiran.
RAVNATELJICA: Hišnik?
AMALIJA: Koma pijan.
BLAŽ: Kje pa je Veronika? Jo grem iskat, da nam pomaga.
AMALIJA: V telovadnici.
BLAŽ: Je tudi njo ugrabil?
AMALIJA: Ne, sama je šla. Ni hotela pustit učencev samih.
DRAGICA: Saj veš, kakšna je. Vedno hoče bit v središču pozornosti.
RAVNATELJICA *gre do vrat*: Veronika? Veronika!
DRAGICA *govori v telefonsko kamero*: Pravkar smo izvedeli, da je z učenci tudi ena izmed učiteljic.
AMALIJA: Telefon!
RAVNATELJICA: Bravo!

Ravnateljica vzame telefon in kliče Veroniko.

RAVNATELJICA: Veronika! Si v redu?
DRAGICA: Daj jo na zvočnik!
VERONIKA: Kdo je to?
RAVNATELJICA: Tatjana, ravnateljica.
VERONIKA: O, živjo, gospa ravnateljica! Smo malo prej slišali vaše kričanje.
RAVNATELJICA: Si ok? So otroci v redu?
VERONIKA: Ja, prav fajn se imamo. Zdaj se ravno razporejamo v skupine, tako da ne bom mogla dolgo klepetat. Sama sva za vse, saj razumete.
RAVNATELJICA: Veronika, povedat mi moraš, kaj se dogaja. Zakaj je Andrej ugrabil otroke?
VERONIKA: Ne skrbite, samo dobro hoče. Veste, Andrej je človek skupnosti in ko je videl, kako je naš mali univerzum vrglo iz ravnotežja, ga je to intimno zbolelo. In namesto, da bi se kopal v teh občutkih nelagodja, se je odločil za spremembo! In jaz ga pri tem popolnoma podpiram.
MARIJA *smrka in melje novo tableto*: O, kako ganljivo.
AMALIJA: Se ti je zmešalo?!
VERONIKA: Ne, končno mi je vse jasno! Andrej je duša dvojčica, ki sem jo čakala, je pač prišel malo prej, ampak ... to je to! On je jin mojemu jangu, on je človek akcije!
AMALIJA: Ampak čisto napačnih dejanj!
VERONIKA: No, na tem bova še delala.
RAVNATELJICA: Veronika, poslušaj me -
VERONIKA: Ne, tigreš na iztrebljanje. Na desno. Desno je ... Oprostite, gospa ravnateljica, cel kaos je. Moram it.
tu tu tu
Ravnateljica ponovno kliče Veroniko.
Nič.
BLAŽ: No, zdaj vemo komu ne bomo podaljšali pogodbe. Kaj si pa misli, da je!
RAVNATELJICA: Na iztrebljane, je rekla.
AMALIJA: Ja.
RAVNATELJICA: Samo brez panike, samo brez -
MARIJA: O moj bog, zaklal jih bo! Zaklal! Zaklaaaal!

DRAGICA v telefonsko kamero: Situacija je smrtno resna -

JEZOVIČEVA: Kje je? Kje je moje srce zlato?! *Se zalepi na vrata.* Amadeja! Pikica! Vse bo v redu, mami je tukaj! Kaj se dogaja mojemu otroku?!

RAVNATELJICA: Gospa Jezovič, vse bomo uredili -

JEZOVIČEVA: Amadejaaaa!

AMALIJA: Dragica!

DRAGICA: Ne glej mene, jaz nisem še nič objavila.

JEZOVIČEVA: Blaž mi je poslal SMS.

BLAŽ: A da sem? Saj ne vem. Tak kaos.

JEZOVIČEVA: Moj otrok – talec v telovadnici!

Jezovičeva teatralno omedli.

Blaž bi jo sicer z lahkoto prestregel, pa je ne in Tresk! zgrmi na tla.

MARIJA: Auč. Bombonček? Potem se boste lahko metali po tleh in ne bo nič bolelo.

RAVNATELJICA: Ste v redu?

JEZOVIČEVA: Ne, nisem v redu! Moja hči je talka psihopata in vi ste krivi! Če bi takoj na začetku izločili ušive otroke, se nič od tega ne bi zgodilo!

AMALIJA: Oprostite, ampak a ni vaša tudi imela uši?

JEZOVIČEVA: Ja, ampak to je drugače. Mi smo spodobna družina. Moj mož je odvetnik! Tožil vas bo, da še za gate ne boste imeli.

DRAGICA: Res je dober. Ko je tamala padla v vrtcu so iztožili takšno odškodnino, da so šli za dva tedna na Maldive.

RAVNATELJICA: Gospa Jezovič, pomirite se, prosim -

JEZOVIČEVA: Pomirim naj se!? Pomirim! Ne mi govorit, naj se pomirim, medtem ko je moj otrok v nevarnosti! Ko ... *Dragici:* A vi to snemate?

DRAGICA: Ja. Zaenkrat privat. Ali če bo kakšen novinar kaj rabil. Pa mogoče dokumentarec kasneje.

JEZOVIČEVA: Samo malo! *Mama potegne iz torbice ogledalce, si popravi make-up in frizuro.* Kje sem ostala?

MARIJA: A vi to snemate.

JEZOVIČEVA: Pred tem?

MARIJA: Nekaj z zakladom.

JEZOVIČEVA: Točno: Moj otrok, moj zaklad, moje vse, je v življenjski nevarnosti, zaprt za temi vrati, s psihopatom in vse to zaradi vas!

BLAŽ: Misliš, zaradi nje.

Pokaže na ravnateljico.

JEZOVIČEVA: Vse zaradi nje!

Pokaže na ravnateljico.

RAVNATELJICA: Res nimam časa za te igrice. *Gre do vrat.* Andrej! ANDREJ! Me slišite? Tatjana tukaj. Samo pogovorila bi se rada z vami. S tabo. Ti pomagala. Vsem nam je v interesu, da se to dobro konča, ne? Povej, kaj bi rad. Kakšne so tvoje zahteve: denar, boljša služba, avto? Vse se da zmenit, obljubim!

In iz druge strani vrat se zasliši glas. Čudež!

VARNOSTNIK: WC papir!

RAVNATELJICA: Kaj?

VARNOSTNIK: WC papir hočem.

VERONIKA: Recikliran.

VARNOSTNIK: Recikliran!

RAVNATELJICA: Andrej, ne razumem te najboljše -

VARNOSTNIK: Mulci serjejo kot pri norcih in rabimo WC papir.

VERONIKA: Recikliran.

ANDREJ. Recikliran WC papir.

RAVNATELJICA: Ja, seveda ... Dobiš! Blaž – v akcijo!

BLAŽ: Jaz nimam nič s sranjem.

AMALIJA: Ti sranje samo delaš.

RAVNATELJICA: Andrej, WC papir je na poti. Midva pa se ta čas lahko pogovoriva, prav?

VARNOSTNIK: Nimam časa.

RAVNATELJICA: Seveda. Ne bova dolgo. Povej mi samo, zakaj to počneš?

VARNOSTNIK: Nekdo mora.

RAVNATELJICA: Kaj?

VARNOSTNIK: Očistit svet!

DRAGICA: Pa saj smo Eko šola.

VARNOSTNIK: Razpasle so se kot sto mater. Uničujejo naš način življenja. Požrle nas bodo. In nekaj je treba narediti! Zaplinit, to sem hotel. Pa nisem dobil dovoljenja. Na črno se pa tega ne grem. Sem pošten državljan! Zadnje leto. Zato jih bom pobril in dezinficiral. Lastnoročno. Kar tu, v telovadnici. Kot ovce. Zzzk! in je že in Zzzk! in naslednja. Potem karantena. En teden. Če se še kje skriva kakšna gnida. In bo problem rešen. Sem preračunal; šolska malica bo dovolj za cel dan. Tu se ne morejo ravno premikat, ne porabijo dosti kalorij. Nobenega dodatnega stroška za šolo ali starše. To je pomembno. Red mora bit. Drugače pridemo sem, kjer smo.

RAVNATELJICA: Andrej, uši res niso nič takšnega.

VARNOSTNIK: Sovražim uši!

RAVNATELJICA: Dobro, do tega imaš pravico.

BLAŽ: Kakšen psihopat.

VARNOSTNIK: In Blaž je rekel, da je čas za akcijo!

RAVNATELJICA: Blaž Počivalšek?

VARNOSTNIK: Ja. Pomočnik. On razume.

BLAŽ: Jaz? Ne, ne, ne. Jaz nimam nič s tem!

AMALIJA: Lepo te prosim -

MARIJA: Ti si kriv!

AMALIJA: Iz navadnih uši si naredil katastrofo epskih razsežnosti in za rešitelja ustoličil samega sebe.

BLAŽ: Tega mi pa res ni treba prenašat!

In želi oditi.

AMALIJA: Da se mi ne premakneš!

RAVNATELJICA: Dobro, s tem se bomo ukvarjali kasneje. Andrej, si še tam?

VARNOSTNIK: Ne, tu sem.

RAVNATELJICA: Super.

VARNOSTNIK: Ampak moram it.

RAVNATELJICA: Ne, nikamor ni treba. Čisto fino se pogovarjava, a ne?

VARNOSTNIK: Čas je za akcijo! Za čisto domovino!

RAVNATELJICA: Andrej! Andrej? Počakaj!

JEZOVIČEVA *razbija po vratih*: Daj mi mojega otroka!
DRAGICA *snema*: Grozljivka se je začela! Ugrabitelj je -
BLAŽ: Policija! Treba je poklicat policijo!
MARIJA: Ojoj, tablet mi je zmanjkalo! *Tuli*: Neeeeeeee!
RAVNATELJICA: Andrej? Vse se da zmenit! Prosim! Me slišiš? Andrej! Veronika!
JEZOVIČEVA: Amadejaaaaaa!
RAVNATELJICA: Andreeeej!
Vsesplošno zvočno kakofonijo preseka Amalijin:
T I Š I N A!

In je tišina.

Amalija odkoraka do vrat.

AMALIJA: Andrej! Tovarišica Amalija tukaj. Sem te tako učila, hm? Da teroriziraš otroke?! Da mi jih takoj spustiš, vse! Si me razumel? Če ne ... Če ne bom v šolo poklicala tvojo mamo!

Suspenz, vreden Hitchcocka...

Nato zaškrta ključi in vrata se odprejo.

DOPOLNILNI POUK

Zbornica, seveda.

Zbrane glave so brez čudnih pokrival, seveda.

RAVNATELJICA *natovorjena z razkošno torto*: Nekaj malega sem spekla!

MARIJA: Mmmmmm!

DRAGICA: Kaj pa dieta?

RAVNATELJICA: To je zdrava sladica. Še Veronika ji ne bi oporekala.

VERONIKA: Brez sladkorja?

RAVNATELJICA: Ja.

VERONIKA: Brez glutena?

RAVNATELJICA: Ja.

VERONIKA: Brez jajc?

RAVNATELJICA: Ja.

BLAŽ: Brez okusa.

AMALIJA: A spet o sebi govoriš?

RAVNATELJICA: Glede na vse pretrese minulega meseca sem želela konferenco začeti bolj sladko.

Razdeli torto. Skratka, vesela sem, da se je vse uredilo in da lahko spet normalno delamo.

MARIJA: Jaz po vsem tem nikoli ne bom več čisto normalna.

DRAGICA: To že prej nisi bila, tako da ne skrbi.

VERONIKA: Kar te ne ubije, te okrepi. Andrej je dober primer za to.

DRAGICA: Izrekla je ime, ki se ga ne sme izgovoriti!

AMALIJA: Ne pretiravaj.

RAVNATELJICA: Se strinjam. Nobenih tabujev več! O vsem se je treba pogovarjat. Si bila pri njem?

VERONIKA: Vsak dan grem. In prav vidim, kako raste, kako se odpira in kako se mu celijo rane.

MARIJA: So ga policaji topli?

VERONIKA: Mislila sem duševne rane.

MARIJA: Aja. Kaj mu pa dajejo? Haloperidol, Klorpromazin, Loksapin?

DRAGICA: Ravnateljica, tortica je odlična!

RAVNATELJICA: Vzemi še.

DRAGICA: Hvala. To telo si želi še kakšnih drugih sladkosti – če veš kaj mislim – tako da je treba paziti na linijo.

RAVNATELJICA: Če ste za, bi kar začeli. Preden pa gremo na dnevni red, bi rada nekoga izpostavila ... Blaž?

BLAŽ: O, tega pa res nisem pričakoval. Hvala! Kaj naj rečem: Sem zgolj delal to, kar sem misli, da je prav in -

RAVNATELJICA: In ker si se v tem tako zelo motil, te uradno razrešujem iz mesta pomočnika.

BLAŽ: Kaj?

Učiteljski zbor navdušeno zaploska.

BLAŽ: Tega ne moreš. Rabiš me, Tatjana!

RAVNATELJICA: Nič, Tatjana – v šoli sem za tebe gospa ravnateljica. Predlagam, da daš sam odpoved ...

BLAŽ: A se hecaš?

RAVNATELJICA: Niti slučajno! Saj veš, da jaz nisem za komedije. Odpoved pričakujem takoj.

BLAŽ: Ni govora! Odvetnika bom najel -

DRAGICA: Najboljše kar gospoda Jezoviča. Zagotovo ti bo dal lep popust, ker s takšno strastjo skrbiš za njegovo ženo.

BLAŽ: Lažeš!

DRAGICA: Točno to bo rekla tvoja draga zaročenka, ko ji boš rekel, da te ne bo domov, ker imaš šolske sestanke, pa novinarski krožek, dodatni pouk, šolo v naravi, pa -

BLAŽ: Dobro, dobro. Bom dal odpoved, naj vam bo.

Blaž začne pospravljati svoje papirje. Zelo teatralno, seveda.

VERONIKA: Konec je samo nov začetek.

RAVNATELJICA: Tako, te ušne zadeve smo končno počistili tako kot je treba! Transparentno in odgovorno. Srčno upam, da smo se iz tega vsi kaj naučili in da se bomo z bodočimi izzivi znali soočiti kot dober, strpen in kolegialen kolektiv. Zdaj pa k prvi točki dnevnega reda.

Amalija se popraska po glavi.

Dragica jo pogleda.

RAVNATELJICA: Potrditev zapisnika prejšnje konference.

Amalija se še enkrat popraska.

Dragica in Marija odskočita. Ostali pa v grozi bulijo v Amalijino glavo.

AMALIJA: Kaj pa je?

IN TO JE ŠELE ZAČETEK!